

Rozverné léto v kolonii

Rumpui

Anna Šochová

<http://koste.unas.cz/>

Staletí běží, mění se světy, technologie, ba i společnost. Co třeba dravci mezi námi?

Sledovala krajinu za oknem a marně dumala, proč musela právě sem. Kolonie jako každá jiná, všechna příměstí sto let za opicemi. Že by máti dala na krásy přírody? Prý tu některé stromy mají podobné listí jako na Zemi a dvě stě kilometrů odtud rostou ty opravdové sekvoje, záhada přímo vesmírná.

Naváděč bliknul, na další stanici vystupuje. Ria znepokojeně přelétla pohledem spolucestující. Divné figury, snad se nebude muset žádné vyptávat. Hromadná doprava jak z thrillerů.

"Jedete do Pramenů na návštěvu? Mohu vás doprovodit."

Otočila se, že dotěru odpálkuje. Jenže zaznamenala šedé oči, dobráckou tvář a zakoktání. Ten kluk chytil příležitost za pačesy, teď nevěřil své vlastní odvaze a rudnul po kořínky vlasů. Typ hodného medvěda. Neutrální barvy, univerzální styl a levné oblečení. Úzkostlivě slušný hoch, možná prodavač nebo úředník. Slitovala se, bleskově přeladila výraz na shovívavé přijetí služby a přikývla. Koneckonců jedinýtady vypadal normálně.

"Jedu k matce, vdala se sem před dvěma zdejšími roky."

Odkašlal, nejistě se rozhlédl. Mluvila tiše, přesto hned několik lidí zpozornělo. Úžasné, došla jim Riina podoba s mátinou. Tu nikdo nepřehlédne. Mladý muž pobledl, ale statečně pokračoval v hovoru. "Vím, o koho jde. Tady se všichni známe. Moje mamka říká, že tu bydlí čtyři sta duší včetně krolů. Tady jich žije hodně, když lidi nemůžou mít psy. Říká se, že jsou to samé, když přehlédnete tři páry zakrnělých končetin navíc."

Představili se a vyčerpali neutrální konverzační téma. Housenka plynule zastavila u terminálu. Dana překvapilo, že Ria mimo batůžku nic dalšího nemá a tudíž nebude z housenky dolovat ostatní zavazadla. Měl představu nějakých tří čtyř bágků, aniž tušil, co by v nich mohla vléct. Venkovan! Vidí ženskou a hned ji zařadí.

Prošli budovou. Venku Riu zasáhlo poznání, kterak zapadlá stanice může vypadat. A být cítit. To se ale ocitla v díře! Lítostivě hleděla za rozjetým tělesem housenky.

Skřípělo a třáslo se, celé otlučené, ale drželo pohromadě. Nemělo díry ve střeše a nikde nepáchlo. Navíc mizelo v dáli.

"Proboha, copak sem dopravní podnik nemůže poslat jednoho dva údržbářské roboty?"

Pokrčil rameny. "Na předměstích lidé využijí všeho. Robotům hned vypnou senzory, rozeberou je za chodu. Ani nestačí volat centrálu."

Riu taková odpornost znechutila. Podle Helsinské úmluvy byla umělá inteligence postavena na roveň šimpanzům s právem vypnutí před demontáží. Je to čtyři století! Dan se odmlčel, aby otřesnou realitu strávila. Kde to je?! Housenka tu jezdí jen po jedné koleji. Při jízdě do města zpátky musí dokončit celý okruh, projet ostatními zapadákovy. Hrůza!

Uvědomila si, že jdou pěšky. Terénem pro turisty, s loužemi a výmoly. Možná je to folklór, šlápnout pokaždé na jiný podklad. Mezi pláty modrého, prý věčného recyklu, zely díry zasypané hlínou, pískem a mletinou plastového odpadu. Uchycovalo se v nich rostlinstvo. Na cestě?! To všechno hned za recyklovými ploty sídel. Přes prvních šest nebyly vidět ani střechy. Kdo jim to dovolil? Aspoň, že dál naopak široké ozdobné brány ukazovaly pěstěné zahrady a vnitřní přepych.

"Vidíte to taky? Ty brány vůbec neslouží k vjezdu. K domu naléhá pět vznášedel, nikde cesta pro pozemní vozítko. Na předpisy tady moc nedáte, že?"

"Tihle po zemi nejezdí, to jsou lepší lidi. Kdyby snad chtěli, postaví si nějakou zvláštní trasu pro sebe. Téhle stezky by se nedotkli ani pásem. Všimněte si, mříže jsou vcelku, bez zámků. Jištěné proti doteku, tedy před lezením."

"Proč ale imitují vrata? Minuli jsme jich už... pět?" Znovu se hřeživě usmál. Měla štěstí, že zrovna jel. "Móda, doplněk fádni stěny. Navíc velmi účelný. Nějak přece musejí ukázat, jak si dopřávají, ne? Hlavně těm, co se na nic podobného nezmůžou. Lidem, co tudy musí chodit k housence."

"A ti ostatní? Ti bez vrat?"

"Ti přišli odjinud, hledali naprosté soukromí a klid."

Přehlídka úspěchů a vysokých zdí skončila. Příměstské sídliště leželo v uctivé vzdálenosti od rezidencí, dokonce k němu přiléhal parčík. Vpravo se tyčila zarostlá průmyslová ruina. Tady měli cesty dobré, možná novější, se zeleným recyklem. Dan ukázal vlevo:

"V tom nižším domě s jediným vstupem bydlí vaše matka. Vidíte strom za Bistrem? Zakrývá její okna. Cokoliv budete chtít, naše Linda z Bistra sežene. Sem nic na terminál nepřijde, ani celoplošné kurýrní služby nečekejte. Jen místní. Vidíte? Derna má zelené vznášedlo a Ben žluté. Hned víte, kdy jsou k dispozici, nikdo jiný je k bytu přilípnuté nemá."

"Cože, rovnou k bytu? Bez pevnících rámu a výztuží? Ty domy přece vypadají typizovaně, bez úprav, jenom..."

Nevěděla, jak to přesně vyjádřit. Takhle nějak přece v medianu ztvárňují slumy a gheta v historických pořadech. Proč máti přesídlila zrovna sem?!

"Domy zatím drží a nikoho to nezajímá. Stejně jako našinec nezajímá úřady. Vida, máte štěstí, před Bistrem sedí jen Pepé. Jste ušetřená prohlížení a drbů."

Zadívala se na poměrně mladého muže nad velkým pohárem čehosi. Určitě nešlo o multivitamín nebo energizující nápoj, Ria odvážně tipovala pivo nebo tvrdší alkohol. Z dálky Pepé vyhlížel přitažlivě. Měl husté černé vlasy, jasně modré oči a knír. Jak přicházeli blíž, působil divně, jako mimo čas. Příliš světlý, lesklý a hladký obličej. Tvář bez výrazu, naprosto prázdná. Teprve zblízka rozeznala vrásky, nakupené v každém záhybu a prohlubni. Borklin?! No ovšem, zkvašená šťáva z borklinu v jinak nezávadných nápojích. Leptá mozkové buňky, vytváří vrozenou závislost potomků. Věčná otupělost dětem opilců nedovolí, aby dosáhly lepšího vzdělání a dostaly se na vyšší úroveň. Prameny jsou očividně brloh se vším všudy. I s uzavřeným kruhem bezvýchodnosti.

Jak vstoupili na obdélníkové prostranství mezi domy, Dan se rozloučil. Bez ohlížení zamířil do protilehlého rohu a ignoroval pokřik dětské bandy, běžící od lesíka. Léčaly

k němu odpadky, ale neškodně padaly okolo. Ria zrychlila, než si všimnou i jí. Nevěděla, jak se v takovém případě zachovat a tasit pulzátor na smečku by tu asi nebylo nejzdravější. Pro zdejší to jsou přece jenom dětičky.

"Kam se hrneš?"

Ještě tenhle kolorit chyběl! Starý muž v beztvaré čepici, usazený před vstupem, zíral zpod přerostlého obočí. Huňatý porost mu trčel z uší a nosu. Strniště vousů?! Nic takového Ria naživo nikdy neviděla. Copak nezná celoroční depilaci?! Hm, asi ani mytí. Ria věřila, že je schopná vyjít prakticky s kýmkoliv. Zvládla sebevědomou mládež Patriotů, jeden děda ji na kolena nesrazí. Zdvořile pozdravila. Stařík zachrchlal a plivnul přímo před ni.

"Tak další, jo? Napakujete se mi sem a všechno spasete, mrchy zmlsaný! Todle je můj revír! Esli mi na někýho sáhneš, nepomůže vám ani čistá ráce. Takový tóčo ste eště nezažily!"

Vytřeštila oči. Dědek se zarazil, znovu na ni kouknul a s brbláním se pomalu otočil zády. Cesta byla volná. Dotkla se hlásiče a předložila identitu. Nic. No ovšem, vybrakováno. Stařík škytnul smíchy a do dveří práskl holí. Poslušně zajely do stran a Ria konečně vešla.

*****

"Mami, proboha, proč zrovna sem?"

"Ještě trochu smetany, miláčku? Je přírodní, Hidalův syn o mne pečuje jako o vlastní."

"Tohle je smetana? Vždyť skoro neteče? Aha, přírodní. Tak děkuju. Mami, já uznávám, že máš právo žít dál, ale ..."

"Věděla jsem, že pochopíš. Mám chytrou dceru."

"Vidělas ten příšerný terminál?"

Matčin lehký úsměv stačil. Hloupá otázka, máti nikdy nic neřídí, hromadnou dopravu využívá často. Jenže takovouhle? Rie cosi došlo: "Tys Hídala musela znát ještě před mým odjezdem, vid'?" Vůbec ti nevadilo, že najednou zmizím na dva a půl roku."

Ria sledovala matčinu tvář. Po smrti toho Hídala jako by zestárla, vypadala unaveně. Přesto v hustých kaštanových vlasech nesvítila jediná šedina. Usrkla kávu ze zlaceného šálku, Riina dotěrnost ji nevyvedla z míry.

"Odpověděla sis sama. Mám venkov ráda, zůstanu tu. Abych nezapomněla: Byt v Glotunu je tvůj po otci, nechám si jen svou penzi. Za tři dny odjedeš domů kvůli škole."

Víc Rie nedovolila. Zasykala ji otázkami na zkušenosti z rodin Patriotů, na cesty mezi koloniemi a nové přátele. Ria vyprávěla, jako by seděla naproti neznámé, cizí osobě. Nebo za zdí. I když leccos vypadalo jako dřív. Společně připravily jídlo, fungovaly osvědčené narážky, vrátilo se zdání staré pohody. Před spaním máti prohodila:

"Ve čtyři souseďka nahoře vstává a vaří. Potom budí manžela a rytmicky spolu cvičí. Divná siréna bývá slyšet zprava. Jde o Grantovou, ale ječívá jenom ve dne. Zdejší stěny pustí všechny zvuky."

"To je šílené... Mami? Proč dneska někdo vaří a k tomu v noci?"

Zed' mezi nimi padla úplně. Máti se usmála jako dřív, přisedla k Rie adokonce ji pohladila po vlasech.

"Holčičko, lidé jsou všude stejní, ale podmínky života se liší. Borklinovou vizáž jsi už poznala, vid'?" Nejsme daleko od normálních vymožeností, jen hodinu cesty v housence, ale přesto je tu jiný svět. Děcka například se také učí pomocí learningu, ale bez přídavných vybavení. Sice ani na víc většinou nestačí, ale kdyby náhodou ano? Nikdo to nezjistí. A už se od základu a nájemné dřiny nikdy neodlepí. Lékaři jsou drazí a borklin léčí všechno. Včetně diabetu. Ano, drahoušku, uvidíš člověka i s touhle překonanou nemocí! Podle zdejších léčitelských postupů musí například jíst přírodní věci bez konzervantů, denně vařené. Léky si dotyčný vstřeluje po ranním orgasmu. Když je naředí borklinem, ušetří polovinu dávky."

"Vždyť s radikálním zásahem..."

"Na radikální zásah je po roce borklinu pozdě. Tady lidé nechodí na testy, ale rovnou trhat drogu, nakládat nebo vypalovat. Copak to neříkám dost jasně? Ludvík Pelna dostal cukrovku až tady a nejdřív se léčil jako ostatní. Stejně by asi radikál nepoužil. Než se vrátil do města, byl bez peněz. Zvláštní týpek: Dělá, že je zdravý, flámuje a pije, ale přitom úzkostlivě dodržuje, co se dá. Nebo spíš vyžaduje, aby se jeho žena pečlivě postarala. Zkrátka křišťálově čistý představitel jistého typu, pobaví tě."

Ria využila příležitosti a zeptala se na známého. Matka přimhouřila oči.

"Podívejme, zrovna Dan tě zaujal... Hm, epileptici mají něco do sebe. Proč znovu koukáš vyplašeně? Vždyť říkám: Jsme mimo civilizaci. Dan doplatil na průnik do vyšších sfér. Firma všem kdysi zaplatila testy a doktor naordinoval Xif. Ano, přesně. V době, když byl uvolněn Xif, po výprodeji a slevách, až po prvních žalobách. Tady to lidi brali dál, dokonce pod původním názvem."

"Copak nesledujou zprávy?!"

"Kdo je kdy opravdu sledoval? Centrál je pro tyhle lidi suchopárný, bez komentářů, nutí přemýšlet. Bulvár ne, ten předžvýká vhodné vidění světa. Tohle je bílé, tamto černé. Zaplatíš si a on poradí, co potřebuješ. Velebí firmu, která nabídla všelék veřejnosti, ačkoliv ho prý Patrioti chtěli zabrat pro vyvolence. Kdo se ozve, kdo mluví o poškození, ten je určitě smutnou výjimkou nebo lék užíval špatně. Když dá někdo dohromady petici, pošlou ji k zpět představenstvu obce a ta zajistí klid."

"Tomu nevěřím! Mami, mluvíš o mafii nebo našem světě?"

"Jsme v tak reálné současnosti, že to víc nejde. Ale neboj, ty se rychle vrátíš domů. Tohle není pro tebe."

Zase byla odměřená, tiše vstala a nechala Riu samotnou.

*****

Lindu ťuknutí za uchem vymrštilo z postele. Ještě v polospánku proběhla bytem, zapnula ohřev a přepařila hrnce. Ludvovi se vaří sterilně. Náčiní měla v dóze, to přepařila večer. Nasadila roušku, potom průhlednou laboratorní helmu, omotala se pláštěm, na ruce stříkla vrstvu koramu. Kdyby to bylo jen trochu možné, trval by Ludva i na koramové masce. Všechny tyhle návleky a krámy vypadají hrozně. Zahlédnout ji někdo oknem, byl by Ludva doživotně za blba. Koram tvoří bezmikrobní vrstvu při zachování normálního hmatu a vzhledu. Jenže leptá, je drahý a na obličeji se nedá snést.

Linda si vzdychla. Večer se jí vrátil pozdě, určitě pil. Musela se tvářit normálně. Štve ho i podezíravý pohled, hned řve. Měla jít s ním, i když měl zase tu divnou náladu. Štve ho, když Linda pomáhá Hidalovi. Kdyby ale nedělala v Bistru, co by si počali? Je rozhodně lepší, když se v práci občas zdrží a probere se šéfem zásoby. Všechno se přece komunikátorem neprotlačí. Má mu taky být proč vděčná! Hidal na ně nikdy nezapomene, s balíčkem pro Paní zase přivezl kus čerstvého masa Ludvovi. Ptal se a byl rád, že ještě tu práci ve městě má. Dobrého pracanta si všichni považují.

Zasněně smíchala maso se zeleninou, odměřila rýži do nástavce a nastavila paření. Paní je hrozně milá dáma. I vylízanej Pepé cítí, že je něco extra a netroufne si na jediný drb, jedinou pomluvu. Kromě dneška. Jenom Pepé totiž viděl Mlátivýho Dana se Slečnou. Ta opravdu vypadá spíš jako její mladší sestra. Kolik vlastně Paní může být? Určitě sotva čtyřicet. Její dcera má kolem dvaceti, když už chodí na školu v Glotunu. Hm, to by mohlo být. Však mladou obhlídnou v Bistru, možná přijdou obě. Bude narváno, Slečinku si nikdo ujít nenechá. Jsou vyvalení, jako kdyby do Pramenů přišel některý Patriot.

Linda nastavila čas, zkontrolovala připravený obal a šla si odložit. Trpně čekala, až léčivý krém zklidní poleptanou kůži a chystala manželskou promluvu. Aspoň tyhle tři dny by to zas mohli spolu dělat normálně, nepromarnit příležitost. Ludva přece taky touží po děcku. On sice říká, že je spokojený takhle, ale to by pořád nenadával, že je Linda neplodná machna. Kdyby konečně otěhotněla, všechno bude jinak. Ludva přestane pít na lítost a cukrovka se mu srovná.

Konečně si mohla smýt krém a celá se opláchnout. Ludva nemá rád, když je cítit potem nebo nějakým smradem. Vezme si ji jediné čistě umytou. Tak, hotovo, položila se vedle manžela. Začala ho hladit jako dřív, když se milovali i přes den. S bručením ji odstrčil a když se naklonila, že ho přece jen líbne za krk, hodil s ní, až přepadla na druhou stranu.

"To je jako co?! Chceš mě převálcovat? Ty krávo tlustá, chlastala si ve skladu nebo ti něco leze na mozek?! Vystrč zadek a drž!"

*****

Sandra Grantová otevřela oči do noci. Zase ty sny! Kdo to má vydržet? Má se bát každého stínu? Někde vzadu mezi domy, skoro u lesa, se hádala banda ožralů. Přetahují se o šlapku? No jo, podle vráskotu hádala Deganovku. Ať přiletí Hidalovi chlapi a vypakují je všechny, debily!

Vstala a nalila si hlt ostrého. Takhle blbě zburcovaná hnedka neusne. První várku do sebe hodila, druhou rozdělila na tři polknutí. Dobře pálená, má sílu. Proč je taková zima? Vždyť se klepe jako sulc! Ruce zledověly... Vtom všechno ztichlo, ačkoliv za oknem lítala světla Hidalovy hlídky. Sandra se pokusila posunout k nim, vykřiknout nebo cokoli udělat, ale propadla se do tmy. Svázal ji strach. Vylítnout aspoň z vlastní hlavy! Pomoc...

Klap - a všechno je jako dřív. Sandra vidí a slyší, pohár od pití skáče po zemi, na lýtkách hřeje teplá moč. A žaludek... Fuj, stihla to na záchod. V koupelně zírala do zrcadla, zkoumala tvář. Vypadá jako vždycky, jenom kruhy pod očima ztmavly. Sakra, další červené fleky na krku! Svědí, mrchy. Poškrábala je dřív, než se ovládla. Doprdle, krev! Ráno bude podrápaná jak od kočky nebo po šíleně divoký noci. Může vykládat, že se na ni vrhnul Jozo. Minule to měla před jináčem, ale teď? Kde by to sebrala? Leda z luftu.

Zasmála se blbému fóru a znovu mazala dávit. Potom si vzpomněla na louži v kuchyni a znechuceně vytáhla stěrku. Trochu to pocákala proti smradu, setřela a nechala všechno ve vaně. Jozo zejtra uklidí. Jak šla spát, všimla si poháru pod

stolem. Chvíli na něj civěla, potom ho zakopla pod chladicí skříň. Nikdo nemůže chtít, aby na pochcaný šahala. Vytáhla čistý, nalila tupláka a kopla do sebe.

Venku zatím hlídka vymetla prostranství mezi domy. Vrátil se klid a většina oken znovu zhasla. Od pokoje malé se ozvalo zakňourání. Začne řvát? Sandra se opatrně vplížila do postele. Další, výraznější zafňukání přišlo, jak přetáhla pokrývku přes hlavu. Udělala pro dceru to nejlepší: Kopla do tvrdě spícího chlapa, aby se postaral.

*****

Adel jemně vykroutila cosi podezřelého z packy Mannovic mrněte a snažila se převést pozornost batolete na něco lepšího, než je zrovna krolí boban. Nic jinýho to nebude. Všichni krolové serou do písku. Hnusný mrchy chlupatý! Adel neměla ráda ty jejich potměšilý očka ani divnej krk se šesti mrňavýma tlapkama. Nechápala, jak se to může někomu líbit a ještě na to vyrábět rukavičky nebo bambule. Kdykoliv viděla krola s dečkou nebo obutýho, měla chuť ho kopnout. Párkrát se to povedlo a už k ní nelezou.

Malému se Adelin zákrok nezamlouval. Nahodila ksichtík a měla štěstí. Kluk se zasmál, hrábnul po její puse. Stihla uhnout, převalila se na záda a zatřepala nohama. Kadlík se smál, až kuckal. Najednou strnul s otevřenou pusou.

"To jsi zvládla skvěle. Tvůj bráška?"

Adel vykulila oči. Slečinka, nikdo jinej! Má zelenou kombinézu s kovovým leskem a přes to lehkou vázací sukni. Úplně jako v reklamě. A ty vlasy, hustá hříva až na záda. Je krásná! Usmívá se a čeká. Čeká..? Aha, na odpověď.

"Né, todlenc... tohle je Karl Mann, chvíli ho hlídám, aby Mannová mohla do Bistra. Oni tam všichni čekají..."

Plácla se přes pusu a zrudla. Slečinka povytáhla obočí. "Něco se děje?"

Adel pokrčila rameny. Nemůže prásknout, že všichni šli do Bistra, protože ji chtějí omrknout! Stáhli se tam i fakani. Slečně to ale páliło, mrkla na Adel a řekla, že lidi nenechá čekat. Ještě se zeptala na jméno.

"A-Adel, Slečinko."

"Pro tebe Ria, Adel. Řekneš mi, co za hlídání dostaneš? Jsme tak trochu kolegyně, víš?" Adel polichocně zrudla a překotně vykoktala, že paní Mannová zapůjčí tomblor na celé odpoledne.

"Aha, kvůli hrám. A která tě tak bere?"

"Né, ten se přece napojí na learning! Ve speciálce naberu body. Dohromady už mám přes dvanáct tisíc."

"Jasně, slyšela jsem o tom. Promiň, nejsem v obraze. Patrioti mají zkompletované učebny, moduly nerozlišují. Tak dvanáct tisíc, říkáš? Je aspoň půlka modrých?" Adel vypjala hubený hrudníček, až pod halenou vytrčila prsní hrotíky. Konečně mluvila s někým, kdo ji ocení!

"Modrého mám deset tisíc sedm set. Zbytek mám přes tomblor. K ničemu dalšímu se nedostanu."

Konec hrdého hlášení zněl smutně. Adel si uvědomila, že není slušné stěžovat si někomu, jako je Slečinka. Zatvářila se, jako že jí to vlastně moc nevadí. Visela přitom očima na Riině tváři a hřálo jí uznání, které viděla. Dokonce víc: Slečinka ji pohladila po vlasech. Dotkla se jí!

"Kolik ti je? Deset? Aha, dvanáct. Určitě patříš k nejlepším v oblasti. Pracuj tak dál, Adel, ať dosáhneš mezi Patriots. Opravdu, máš dobrý začátek, dál to půjde rychleji. Po stu tisících tě budou chtít do vyšších úřadů a jednou možná povedeš i kolonii. Já taky pokračuji, člověk se má učit celý život. Znáš třeba Denise Valomara s půl milionem!"

Tohle každý samozřejmě věděl od prvního sezení u learningu, ale Slečinka mezi Patriots opravdu byla. Takže ví, co říká. Adel se v tu ránu zezdalo, že stojí v prosklené kupoli na vrcholku některé úřadovny. Byl to jen mžik, ale ovanul ji přitom i stejný dech klimatizace, jakou měl pan Hidal. Taky si právě uvědomila, že ona to dokáže. Hm, zvládla by to rychleji, mít na pár hodin geomet, jaký mají Frajeři. Pořád se vytahují, ale skončili na fraktálech a oblbujou rodiče, že dělají umění. Jí to tak půjčit, to by viděli věci! Jenže s ní se nebaví. Akorát nad Merou neohrnuli nos. Jenže tu si drželi, aby to s ní furt mohli dělat. A Mera teďka akorát šlape. Vyslechli by ji Frajeři vůbec? Leda by mamce sebrala flašku s borklinem. To by ale byl průser! Průser proti geometu –pořád moc velikej.

Zatímco Adel snila s otevřenýma očima, Slečinka zamířila k bistru. Kadlík se k Adel přitulil, začal plácet ručkou do jejího stehna. Drbala ho za uchem jako krolí mládě a kluk držel. Někdo ostře hvízdal. Adel otočila hlavu a málem si sedla: O roh baráku se opíral Frajer Benny a ukázal, ať nakluše. Zvedla Kadlíka. Benny mávnul a odkráčel k lesíku. Adel se rozbušilo srdce. Když s ní chce mluvit, může mu říct o geomet! Něco potřebuje, jinak by jí nenechal čas. Dějou se zázraky, musí jich využít.

*****

Linda strašně nerada vyjednávala s dlužníky. Zvlášť s takovými, jako je Sandra. Když se potkávaly v domě, panička zvedala nos a teď se velice divila. Drze předstírala, že se na Hidalovy seznamy dostala poprvé, náhodou a určitě omylem.

"Vždyť mě, sakra, znáš! Bydlím vedle, tak neuteču. Nedělej ze sebe nánu, odklepni pár krámů navíc. Vo co ti de? Ze tvýho to není."

"Je mi líto, paní Grantová, ale můžete dostat pouze kombinaci potravin z regálu A. Za měsíc se budou obírat rumplice, takže po pár dnech můžete všechno vyrovnat."

"Na ty tvoje rumplice se můžu vy... To. Nikdo nemůže chtít, aby se tyhle moje krásný ruce hrabaly v chlupech všivýho dobytka! Ještě by mi ti červi ožrali nehty! Hele, Pelnová, potřebuju léky pro svoji holčičku, to ti snad mozek sepne, že sem nejdu kvůli srandě, ne? Sice víš prdlajz o starostech s děckama, ale zdraví je jenom jedno!"

Linda sevřela rty. Hledělo k nim příliš mnoho očí, i když nikdo další hovor neslyšel. Kromě kanceláře šéfa, což věděli jenom zaměstnanci. Kvůli tomu se vždycky ovládla i při hnusných sprostárnách téhle ženské.

"Je mi líto, paní Grantová. Je na vás, jak uhradíte dluh, ale jste první na seznamu sankcí. Vyzvedněte předěl, obsahuje také lék pro Sáru. Standardní, bez borklinu."

"Blbej šunt! Ten si strč do prdele, krávo tlustá!" Linda zalapala po dechu, Grantovka s úšklebkem odešla. Nebýt kukaně, určitě by Linda odpověděla ještě šťavnatěji. Takhle mechanicky uvolnila vlez k regálům a rozsvítila správný box. K okénku přistoupil Pepé.

"Máš něco pro mě, Lindičko? Kdybys mě pustila dovnitř, našel bych na oplátku něco já," významně přešel dlaní břicho až k rozkroku. Lindu nepohoršoval. Vypatlanej Pepé si na své potenci zakládal a myslel to lichotivě. No, myslel...

"Jistě, Pepé, hned otevřu. Už můžu, Grantová odešla. Dohlédneš večer na úklid?"

"Mě znáš, Lindičko, Spoleh je méno mý. Dypak budou rumplice, dal šéfík vědět?"

"Za měsíc, Pepé. U pultu tě za včírek čekají dva pŭlčíky. Pan Hidal byl s úklidem spokojen. Tady máš žetony."

"Dva pŭlčíky? Jsi anděl, Lindičko, anděl s křídla ma hervábnýma!"

Radost Pepého vrátila Lindě úsměv. Jak říká pan Hidal: Člověk bejvá ve srabu, ale když se snaží, může mu být přáno. Když zaměřila pohled na další postavu, uvědomila si naprosté ticho v provozovně. Jasně, přišla Slečinka a lidi na všech lavicích civějí s otevřenou pusou. Styděla se za ně, z Pramenů dělají naprostej Buranov.

"Dobrý den, maminka mne poslala pro..."

"Jistě, Slečno, už vám otvírám. Vždycky vaší mamince říkám, že jí to vezmu, ale trvá na své krátké procházce."

Slečinka se usmála. Byla stejně milá, jako Paní. "Dnes bude mít jiné procházení. Chce mi ukázat okolí."

"Jestli můžu doporučit, přijďte na rumplice. Za měsíc začne obírání a na konci je velká slavnost pro všechny. Pan Hidal na ničem nešetří."

"Nevěděla jsem, že se něco takového dělá. Děkuji vám, zjistím si místo v diáři."

Linda za ní okouzleně hleděla. Tomu se říká velký svět! Zjistí si místo v diáři, panečku, to ani Mia neříkala. A je opravdu krásná! Paní má zelené oči, Slečinka zvláště hnědě žíhané, jinak jsou si podobné jako vejce vejci. Postavu má, a jak se nese! To kdyby ona tak srovnala ramena a zvedla hlavu... Tak by se smál i Pepé. Ludva vždycky prská, že je nechutná. Takhle natřásat rozkydlý sádlo! Proto ji skoro nikam nebere. Před třinácti roky holt byla akorát. Á já, začne fojr. Slečinka už našla boxík, ostatní nemají, proč dál čekat. Linda hodila všechny strasti za hlavu a začala vyřizovat dlouhý zástup zákazníků.

*****

"Mami, tohle opravdu stálo za to! Pořád ale nechápu, proč zrovna Bistro? Je to spíš přidělovna, zabezpečená proti chmatáctví."

Zelenýma očima matky prolétly jiskřičky.

"Chmatáctví? Takové slovo! Po jediném dni mluvíš jako pramenská!"

Jiskřičky hřály smíchem a známá pohoda byla zpátky. Ria spokojeně čekala na odpověď. Procházely krajem lesíka hned za bytovými domy. Nad odpadky tu naštěstí vítězilo rostlinstvo.

"Skutečné bistro tam bylo před osmdesáti roky, ale padlo kvůli dluhům. Nikdo neplatil. Stejně jako byli vyjedeni v místním marketu. Otec mého Hidalu se těch podniků ujal, spojil je a přizpůsobil zdejšímu zvyklostem. Lidé se mají dál kde scházet a všechno zboží je nadosah. Přes katalog objednávají, co se dá, stačí krytý účet. Na dluh dostávají základní potraviny a potřeby, podle serióznosti dlužníků odstupňované

složením. Jsou k mání i borklinové produkty. Lepší je kvalita od Hidalů než pokoutní jedy. On lidem zároveň umožní dluh odpracovat. Proto mají Hidalové nejlepší rouno v oblasti. Jinde obírání rumplic nikoho nezajímá, zato v Pramenech se na to všichni těší."

"Hm. Není to spíš kvůli té slavnosti nakonec?"

"Chléb a hry, holčičko, to je základ vlády po tisíce let. Hidalové to vědí. Přišli s prvními, získali autoritu a postavení hospodářů kraje. Pojdme zadem k parčíku, tamhle jsou dva výtečníci, které potkat netoužím."

Ria koutkem oka zahlédla pohyb za keřem. Odhadla, že půjde o fracka, co na ni zíral, když mluvila s Adel. Začala o ní vyprávět, ale matku objevem nepřekvapila. Poslouchala zdvořile, sotva na půl ucha. Riu v půli slova přerušila:

"Pojdme rychle, tvůj Dan má problém."

"Jakýpak můj..?!"

Jenže Ria už také cítila, že se něco děje. Zvláštní napětí bylo takřka hmatatelné. Proč jdou lidi z housenky nevšímavě? Copak je nic nepochopíte? Kdepak, jsou jako včera: tiché, utahané stádo. Už viděla Dana. Šel jako stroj, s prázdným pohledem. Matka zvedla ruku a on se svěšenými rameny odbočil k nim.

"Už by nedošel, pomůžeme mu. Vezmi ho ze druhé strany, za křovím je čistá tráva a klid." Trochu cukl paží, když se ho Ria dotkla, ale odevzdaně strpěl všechno. Hrozně se styděl, když ho svlékaly. V jeho šedých očích mohly číst čiré zoufalství. Matka monotónním hlasem vysvětlovala co a jak oběma najednou.

"Dan má grandmály, velmi silné záchvaty. Křeče způsobí, že kolem sebe mlátí a může se zranit. Tohle skousněte, Dane, a zavřete oči. Bude dobře."

Položily ho pod vysoký strom, Ria musela usednout a snést Danovu hlavu na klíně. Ještě přiložit dlaně na zpocené spánky. Tolik přímého dotýkání cizí kůže, brr! Hm, není chladné jako mátino. Překvapilo ji matčino vlídné povzbuzení:

"Pro nás je to velmi příjemné a jemu se uleví."

"Mám ho snad udržet? Jak? Podívej na jeho svaly." Zase ten mámin známý úsměv. Dan zavřel oči, asi by se nejradši vůbec neviděl. Trochu se třásl, nejspíš zimou.

"Žádný grandmál nedostane, když ho právě rušíš, holčičko. Zázraky se naráz nedějí, slabý záchvat proběhne, ale za nějakých pět minut bude zpátky a krátce zdřímne. Tehdy ho přikryjeme víc. Myslím, že tě půlhodinka neumoří. Máš dost času přemýšlet a také si prohlédnout kus hezkýho mužskýho."

Ria zrudla rozpaky. Nevěřičně hleděla na nadělení ve svém klíně. Opravdu cítila, jak přes její dlaně přichází z Danových spánků síla, která ji sytí výrazněji, než jídlo. Zvláštní jsou její trhané, nárazově různě velké kusy. Brzy tomu přišla na chuť. Jen doporučené přemýšlení odkládala, jak nejvíc mohla. Matka ji strkala směrem, jaký by se nezamlouval nikomu. Chce snad řídit Riino soukromí? Po dvou letech odloučení?!

Konečně se k nim vrátila. Držela květinu podobnou orchideji. Mlčky Rie ukázala, aby sjela dlaněmi na Danova ramena a hrud'. Potom rozemnula květ a strčila pod jeho nos. Ostrý pach by probral mrtvého, on reagoval jinak.

"Mami, on... To?!"

"Jistě. Na konci záchvatu dojde k uvolnění, i při tak slabém unikne moč. To je život, dítě. Proto jsme ho svlékly. Kdyby nenosil tenhle laciný oblek vcelku, nemusel tady ležet holý jako v den zrození. Jinak to nešlo, nemůže si dovolit zničit oblečení do práce. Záleží na tobě, jak mu chceš pomoci."

"Já?!"

"Ty. Do dvou měsíců může žít bez léků a stoupat mezi Patrioty. Docela hezký začátek, co říkáš? Po dnešku bude stačit, abys přijela na rumplice. Podívej, probírá se. No tak, nebuď ztuhlá jako dřevo! Pohlad' ho po vlasech, přikryj, ať klidně usne. Navodíš pocit bezpečí, protože teď pořádně neví, kde je. Pomáháš kdekomu a jeho necháš trpět? Hned mu bude líp."

Ria zaváhala. Máti sice zahrála na správnou strunu, ale všeho jen pomálu. Proč se zaplétat zrovna s venkovánem?! Dan zase otevřel oči, viditelně nevěděl, kde a co se děje. Jemně vytáhla kus dřeva, který mu předtím strčila máti skousnout, pohladila ho a zakryla. Unavenou tváří přelétl úsměv. Spí? Jistě. Jako to dřevo. Hm, teď aby tu trčela!

Nad parkem přeletělo vznášedlo. Pilot riskuje, stromy jsou tu příliš vysoké. Šetři zdvih na plošinu střechy, frajere! Podívala se nahoru. Větve husté, koruna široká, ten z Dana nic nezahledne. Chlape, tebe je ale kus! Hlavu máš těžkou... A máti probírá plevel v okolí, k tomu pozpěvuje obstarožní šlágr.

*****

Adel prošla lesíkem až ke staré chajdě. Když se zřítila továrna, museli se Frajeři uskrovnit a hlavně přestěhovat. Jednoduše vykopli Bennyho mladšího brácha z kůlny i se smečkou. Otevřenými dveřmi viděla Adel dovnitř. Co si malí spravili, Frajeři rozmlátili! Bartol chrápal nahlas, zase nacamranej, jak zákon káže. Chtěla se vytratit, ale Benny vykoukl. Musela dovnitř. Fuj, smrdí tu všude borklin!

"Nedělej se. Pokecala sis s mladou a vyrostla, co? Co ti chtěla?"

"Jen tak... O tombleru a že bych zkusila geomet."

Benny prsknul smíchy.

"Jo, to si zahrála dobře. Geomet pro takovou nánú! Teď si bude myslet, že tu máme nasráno pilnejch fakanů. Aspoň nebude strkat nos, kam nemá."

"Ale já - fakt potřebuju geomet. Asi na tři hodiny."

"A co za to?"

Adel se nechtělo rovnou slibovat flašku, zaváhala. Benny přišel blíž. Napitej, zblízka byl dost cejtit.

"Možná bych o něčem věděl."

Oddechla si. Třeba ji pošle něco ukrást? To by možná šlo. Zvedla k Bennymu oči prosvícené nadějí. Benny našpulil rty, zkoumavě natočil její tvář na jednu a na druhou stranu. Napětím nedýchala. Potom ji odvedl ven, k omlácenému sudu za rohem. Byl plný vody. Adel nic netušila, dokud neměla hlavu uvnitř. A znovu. Prskala, ale netroufla si nadávat. Doufala, že tím jeho legrácky končí.

"No, už vypadáš líp. Teď můžem pokračovat." Než znovu vešli do boudy, ukázal na její halenu."Svlíknout, nechci tu mít mokro!"

"Tto nejde, nic nemám."

"Ještě žádný prádlo? Neva, bude to rychlejší."

Chytl Adel za halenu a vtáhnul dovnitř. Vyděšeně hledala, jak utéct a přitom ho nenaštvat, zatímco ji tisknul ke stěně a prohmatával prsa. Líbilo se mu, že nějaká našel. Vyplašeně zanaříkala, když jí sáhnul dolů.

"Bud' zticha. Chceš geomet nebo ne? Tak drž a neblbni!"

Bude jako Mera Deganová! Co teď? S geometem se ale dostane dál. A Bennymu stejně neuteče. Nebo jo? Bartol už přestal chrápat. Adel zkusila poslední možnost:

"Zejtra teda přijdu. Umytá, fakt."

Benny zaváhal. Bartol se vzadu posbíral a civěl na její prsa. Škytnul:"Počkej na mě. Vychčiju se a taky si dám."

*****

Linda se vlekla domů jako stín. Děda Vozna seděl před vchodem, ukázala mu jeho balíček. Přikývl a práskl holí do dveří.

"Si zlato, děvče moje, tadle se o šecky starat."

"Co vy víte, pane Vozna. Dneska mám všeho až po krk."

Ze schodů se hrnula Sandra Grantová. Strčila do Lindy, že div nespadla. Sotva udržela Voznův balík.

"Uhni, náno tlustá! Dej si přistavět extra schody!" Jak za Sandrou zapadly dveře, sesunula se Linda na zem. Spustil se nezadržitelný proud slz. Vozna přisedl, plácal ji po ruce a huhlal něco útěšného. "Proč mi to dělá? Je fakt hnusná! Bůhvíco kde vyvádí, že si takhle váže krk. Chudák Jozo! Proč zrovna já tohle mám snášet? Ani to děcko nemám a zase mít nebudu!"

"Děvenko zlatá, na děcko je dřív, jak na novej pohon do toho vašeho křápu. Si mladá, von nemocnej, kam se tlačíš?"

"Já nejsem mladá, mně už bude třicet!"

"No jo, to si s tím troubou vydržela přes dvanáct roků, co? Si pěkná ženská, každej chlap se jenom voblízne. Po rumplicích si voblečeš pěkný šaty a budeš mrkat. Pelna se sakra podrbe, až uvidí ten švunk vokolo!"

Linda posmrkla. Přikývla, ať má děda radost. Nebyla zvyklá tahat svoje bolístky ven. Ludva brzy přiletí a ona se moc zdržela. Rychle Voznovi v bytě roztřídila a uklidila příděl, rozloučila se a vyběhla po schodech. Za dveřmi, po paměti jako slepá, protápala chodbu do pokoje, sedla do křesla a bez hnutí, vyčerpaně slzela s rozevřenýma očima. Bylo jí fuk, že utíká čas, kašlala na hrozící scénu, prostě jen celá bolela. Prýštilo to z ní, stékalo a vsakovalo do podlahy.

Vozna se na chodbě několikrát protáhl, spokojeně luskl prsty, sebral hůl a opatrně vykulhal na svoje stanoviště. Vypadal ospale, dokud nezahlédl Paní s mladou. Dobře si všiml, jakým stylem Mlátivej Dan zapadl do svého vchodu. Jdou zrovna po něm? Naježil se a když přišly blíž, zvedl na ně hůl.

"Sem řek, že mi nepolezete do rajónu!"

Paní se mu ostře podívala do očí.

"Co máš, to ti zůstane. Na Daniela Mercata nestačíš. Nepřekážej!"

Starý muž se začal hrbít, jakoby scvrkávat dovnitř. Ria bez dechu pozorovala, jak se jeho útok mění v porážku. Vůbec nechápala, co se tu děje, ale mohly dál a to bylo hlavní.

"Mami, o co tady jde? Proč zrovna mně dělalo dobře, že Dan čekal záchvat? Tam jde o nějaké výboje v mozku, ne?"

"Ne tady a ne teď. Dozvíš se všechno včas. Po odjezdu. Tvař se normálně, večer nás čeká Junior Fred."

*****

Dneska byl Dan své mamince velice vděčný za její večerní práci. Bylo mu skvěle navzdory všemu, co prožil. Nebo právě proto? Po dlouhé době s chutí zasedl k learningu a hbitě kompletoval rozdělaný blok úloh. Tak málo stačilo a měl v kapse dalších dvacet tisíc! Škoda, že ztratil celých pět tisíc bodů za prodlení. Podíval se na bonusy, zadal dnešní data. Věřil - ne, VĚDĚL, že je dokončí včas. Mamce se pochlubí až s další výkonnostní třídou. Zbytečně by se bála, učení pokládá za zátěž.

Dva bonusy sfouknul hned, potom si dal pauzu a koukal jen tak ven. Ta malá tulačka odnaproti se plížila domů. Buď se moc bojí, nebo jí někdo napráskal. Jde, jako by ji bolelo břicho. Nemá to, holka, lehké. Sleziny u její mámy jsou dost populární, dřív nebo později se přidá a fofrem poveze. Za rok dva ji matka někomu za pár stovek strčí a když bude mít Adel štěstí, dotyčný si ji nechá nebo časem dokonce vezme úředně. Nebo dopadne jako Deganová, odvezená hlídkou i se zákazníky. Ta se už do Pramenů nevrátí.

Začalo se šerit, z domů vyběhli krolové. Tenhle čas patří jim. Nejvíc je vždycky zajímavá čtverec s pískem. Hleďme ji, mršku! Od lesíka i dneska přiběhla krolice s břichem plným mláďat, udělala svou potřebu a utekla zpátky. Za ní se pustila čtveřice dalších. Krolové se prostě ochočit nedají. Chvíli je to u lidí baví, potom zmizí pryč. A lidi, co nutně potřebují chlupatou živou hračku, jdou po čase do lesa, na kus žrádla si přilákají další. Pořád nemůžou pochopit, že to, co mohli dělat se zvířaty na Zemi, jinde prostě nejde.

Daniela přestala bavit vyhlídka, protáhl se na náradí. Venku zavrňelo Hidalovo osobní vznášedlo. Aha, Paní s Riou pozvali na Zámek! Stálo mu to za otevření okna. Bylo nad střešní plošinou nízkého sousedního domu a skýtalo přehled o dění.

Jistě, Riu by Dan poznal vždycky, s tou její nádhernou hřívou. Otočila se, takže rychle zapadl. Hned si vynadal, vždyť oslněná světly nemohla nic vidět. Zato někomu naproti mohl dělat divadlo. A kdyby o něm věděla, tak co? Konečně dovolil svým nezřetelným vzpomínkám, aby vystoupily a přebral si, co věděl o dnešním odpoledni. Předzvěst záchvatu ucítil ještě v housence. Měl z něj hrozný strach, aura byla tentokrát divná, nevypočitatelná. Jindy mohl odhadnout, kolik zbývá času. Potom ho zavolala Paní... Nemohl, než ulehčeně přijmout.

Vznášedlo zatím pomalu stoupalo podél domu. Dámy si nechaly otevřená okna. Daniel viděl štíhlou Riinu paži, obtočenou světlým šálem. Ztělesněná vidina snů! Nádherná, zvláštní. Pokud správně chápal, právě si na něm poprvé zkusila nějakou léčitelskou schopnost. Jako když z něj vysaje tíhu. Už o takových lidech četl, jenže dávno zapomněl zdroj i detaily. Téhle princezně bude za dnešek navždycky zavázaný. I když nemá nárok se k ní přiblížit. Dokáže nanejvýš to, co teď: Nesměle mávat z dálky, zbytečně a pozdě. Už je dávno pryč.

Uslyšel šramot u dveří. Honem otevřel skříňku se svými léky, něco usypal a zničil ve výlevce. Paní přece řekla, že mu po dnešku léky škodí. Mamince by to nevysvětlil. A svěřit se jí se spánkem v Riině náruči? Vyloučeno!

*****

Ria nevěděla, nakolik se má těšit do města a na transfer do Glotunu. Do světa, který jakžtakž zná. Po pravdě si nebyla jistá ničím. Tři dny na vystrkově a všechno se zdá být jinak! Proti ní šel řídký zástup od housenky. Stačil jediný pohled a hned věděla, že Dana za chvíli potká. Jako naschvál! Uhnula k okraji cesty, sklopila oči. Třeba je stejně utahaný jako ostatní, zadoufala. Marně.

"Už odjíždíte?"

Nezvedla oči, přikývla.

"Doprovodím vás. Do města je odtud daleko, housence zbývají dvě třetiny kruhu. Pojdme, za chvíli tu staví nadstandard."

Ani když se jí takhle vnutil, nevěděla Ria, jak s ním na tom je. Jestli jí ta pozornost šťve nebo jestli si oddechla, protože vyhlídka na hodinu jízdy ji naprosto netěšila. Ale co, lidi se mají na cestách poznávat, ne? O nic nejde, on o matčiných utkvělých představách naprosto nic netuší. Možná se cítí poněkud zauzlovaně, chce nějak oplatit pomoc. Může ho ujistit, že smí opravdu zůstat v klidu a se svou maminkou.

Téma včerejší sešlosti u Hidala jim na konverzaci vydrželo hodně dlouho. Ačkoliv Riu příliš nezajímalo, kdo všechno v tomhle hnízdě žije, Dan uměl poutavě vyprávět skoro o každém. Pokud máti využila jen z poloviny svůj pozorovací talent, musela se za ty dva a půl roku znamenitě bavit! Dan Riu vtáhl do pramenského světa natolik, že se sama zeptala na Lindu Pelnovou.

"Říkáte, že vám připadá obětavá? Já bych to spíš nazval otročinou. Nemám Pelna nijak rád, myslete si klidně, že jsem zaujatý. Vyrostli jsme s Lindou v jedné partě, sídlili na velíně zrušené továrny a podnikali skvělé výpravy do okolí. Svět byl náš, chápete? Dneska je mi jasné, že jsme párkrát málem přišli o krk, ale tehdy... No, Linda byla vždycky fajn holka, měla smysl pro zvláštní věci, poezii, hudbu, jazyky. Víte, že umí deset řečí ze tří světů? Pořád chtěla vesmíru dokázat, jak je dobrá. Její starší sestra se stala Miou Grey."

"Ta soulová zpěvačka, co nedávno ztratila hlas?"

Dan přikývl a Ria po něm. O mnoho víc vysvětlovat nemusel. Oslnivá sestra a její stín, klasika.

"Pelna byl dost protřelý, aby Lindu získal. Já vím, že se nejdřív motal kolem její sestry, ale o tom už nikdo neví. Rodina se na Lindu sesypala, ani Mia o novém příbuzném nechtěla slyšet, ale Linda si vybojovala svoje. Nebyla ani plnoletá, ale Pelnu musela mít. Vrátili se sem a ona dál všem dokazuje, že měla pravdu a je šťastná."

"Skončila jako dozorce u výdeje přidělů."

"Hidal není padlý na hlavu, určitě by její znalosti rád využil, jenže Pelná drží Lindu při zemi. Neznám detaily, ale přede mnou jako starým známým Lindě něco občas uklouzne. On Pelná prostě nesnese, aby dosáhla vyššího postu, aby získala sebevědomí. Možná se tím dokonce baví."

"To je přece týrání?"

Dan pokrčil rameny. Ria měla zas o něco pošramocenější svět. Vzpomněla si na malou Adel, na další tváře, pod které ještě neviděla. Ani už nechtěla vidět.

"Než jsem přijela do Pramenů, byl svět mnohem jednodušší," zkusila téma zlehčit. Dan to pochopil jako výzvu k tomu, co asi chtěl sám začít. Dotkl se Riiny dlaně. "Něco si ze včerejška pamatuji a možná chápu, že se vám taky otočil život."

"Prý se brzy dozvím víc. Kdyby to šlo, vrátila bych čas a radši krotila vřískání bandy předškoláků."

Povzbudivě se usmál, když vzdychla, jako by končil celý svět.

"Prošel jsem několik databází, protože vím, že jsem o takových schopnostech kdysi četl. A nebyla to beletrie. Možná zjistíte pozitivní věci, ve mně zůstal dobrý dojem."

Jemu se to mluví, on v ničem nejede... tak úplně. Přitom zpozorněla. Mluví, jako kdyby byl bůhvíjak sečtělý, to se běžně nepotká. "Byl jste někdy v knihovně?" Kousl se do rtu, ale neurazil.

"Skutečná kniha dá člověku mnohem víc, než běžná média. Každý to cítí, jinak by se neplýtvalo blánami na cyklické magazíny. I v našich Pramenech se lidi cítí na výši, když rozevřou tištěný časopis. Knihovna je pro ně daleko a příliš velké sousto, ale já tam chodím rád."

Housenka zpomalila, projížděli městskou zástavbou. Ria najednou nevěděla, jak se rozloučit. Sáhla do batůžku.

"Je vzácné potkat člověka, kdo tohle cítí a přizná. Mám tady drobnost, která mi učarovala: Střípky osudu, Sonja Pena. Na papíře. Beznadějně vyprodaná i po druhém vydání."

"Sonja Pena?! Ale to nemohu..."

"Můžete," ujistila ho Ria. "Sešly se mi dva stejné dárky, jinak bych s sebou opravdickou knihu netahala. Děkuji za doprovod, už budu vystupovat."

Napůl utekla. Přitom stačila postřehnout jeho ohromení. Neutrální polohu zřejmě nezvládla. Sbíрку básní drží Daniel jako poklad neuvěřitelné hodnoty a není schopen slova. Zato jeho pohled promluvil. Mimo jiné srozumitelně vyjádřil, jak bude měsíční odluka pro oba zdravá. I když se povleče, bude pořád ještě příliš krátká.

*****

Pozvání od senátorovy ženy není samo sebou. Objevily se snad u jejích dětí nějaké výchovné problémy? Snad ne, ty dvě holky byly naprosto skvělé. Ria přešlápla a zhluboka se nadechla. Tak vzhůru do repre apartmá, ať je věc vyřízená!

O dvacet minut později byla na rozpacích dál. Naprosto netušila, proč s ní jednají slavnostně a je vítaným hostem. Madam byla dokonce i srdečná, ačkoliv před rokem vídala Riu z dálky a jednou jí jakžtakž odpověděla na pozdrav.

"Přejděme k věci, Rio. Matka mne požádala o tento rozhovor a já slíbila, že všechno proběhne podobně, jako když bylo kolem dvaceti mně. Také jsem tehdy netušila, že mám starší sestru. Tedy o tolik starší sestru, že vypadá jako spolužačka mé matky. A také mi to po podobném úvodu vůbec nezapálilo."

Madam s povzdechem zvedla karafu s vínem a naplnila sklenky. Jednu přistrčila k Rie a ta se zmateně soustředila na úžas, že má uchopit kus z nejskvostnější řady luxusního skla, jakou kdy viděla.

"Vem si, holka, střízlivá náš rozhovor nepřežiješ." To Ria pochopila hned. To jediné. Napila se a zírala na Madam, v jejíž rysech náhle nacházela tolik povědomého. Oči, ty měla naprosto výmluvné. Hnědé, zeleně žíhané.

"Máme stejnou matku i otce. Mělo by nás být zhruba pětadvacet, přehled má jen ona. Měla bys být poslední, ani naše máti není tak žhavá do mateřství, aby nasekala třicítku. O moc víc, než pěti set roků, se totiž nedožíváme a tahle pozdní mateřství vysilují. Bylo by vhodné, aby na to začala myslet. Doufám, že se naše legendární Marion konečně stáhne."

Ria vytáhla druhou sklenku na ex a sestra soucitně dolila další.

"Takže pravidlo první: Žij s kým chceš, ale děti si zajisti s našincem. Sourozence poznáš podle očí. Dělá se to tak, že žiješ s člověkem, ale nedovolíš si počít. Potom se pozeptáš na pár míst, kde naši chlapi vysedávají. Vybereš si a týden s ním pobydeš. No a máš splněno. Jsi oplodněná víc, než stihneš vyplivat. Mužské dál až do konce života potřebuješ jen pro radost. Jak najdeš chlapa dost výkonného, aby tě omladil, dokážeš v sobě uvolnit vývin plodu. Kdybys chtěla víc dětí, využij prvních let soužití, ale doporučuju nasázet nanejvýš tři potomky po roce. Vím, co říkám, žiju na konci sedmého partnerství."

"Sedmé?! Jak tohle... Co nová identita, doklady?"

"Jsme mezi Patrioty, holka, přímo u zdroje všeho. Máme informace, možnosti, chráníme se navzájem. Vycítíme, kdo je od nás a přímo předneseme požadavky. Ani neměním své rodné jméno, stejně se vždycky rychle vdám. Abych nezapomněla: Umíme podle potřeby shodit asi tak dvacet roků během chvilky, ale sotva na týden. Prostě to chceš a hotovo. Ty samozřejmě ještě ne, mluvím o nás dospělých. Ten týden se prodlouží intenzivním sexem, případně špinavými praktikami. Normálně se dopujeme energií z okolí, ale jisté životní šťávy jsou efektnější. Však uvidíš."

Došlo na pravidlo dvě: Nelezeme si do revíru. Můžeš, kam chceš, ale našincům na jejich lidi nesahej."

"Ach, už vím! Ten starý děda. Strašně se rozčiloval a nadával, než mu matka řekla, že na někoho stejně nestačí. Je taky..?"

Madam se zarazila. Objala se pažemi, jako by uhodil mráz. Mluvila rychle a tiše, skoro drmolila.

"Skutečně mu řekla, že na někoho nestačí? Takže oslovila míšence. Jenom ten si dovolí sprostou scénu před nevědomým mládětem! Vidíš, Rio, proto máme pravidla. Ještě, aby je dodržovali i naši chlapi. Jak se zblázní do obyčejné ženské, dopadnou jako plodiči póvlu. Taková existence! Primitiv, schopný dožít sotva třístovky, jenom pase a vysává svoje stádečko. Zamotává vztahy ve své skupině, aby měl z konfliktů větší zisk, ale naprosto nerozliší nebezpečné jedince. Jak znám máti, je na stopě. Zase nastavuje krk. Jen, aby to vyšlo!

Hm, nekoukej tak. Občas opravdu potkáš ženskou, která naopak zamává s našincem. Dokonce může vychovat potomky, kteří nás zničí pouhou vůlí. To nesmíme dovolit... Takže máti narazila na vičinu. Jistěže ano, míšencem by se ona nezdržovala. Jak našinec rozezná vičinu, musí ji zlikvidovat za každou cenu!"

Ria chtěla uvést sestřiny dohady na pravou míru, když původně myslela Dana, ale mlčela. Radši sledovala rostoucí vzrušení sestry, která nervózně přecházela po místnosti.

"Ne, nemůžu se mýlit. Ale vraťme se k našemu rozhovoru: Ber na vědomí potřeby našinců, protože stejně slušní budou oni k tobě. Zapojujeme se do běhu světa kvůli kontrole nad důležitými oblastmi, abychom mohli skrytě dál přežívat. Nic se ale nemá přehánět. Takový Valomar má sice úctu kdejakého občana, jenže co dál? Upnul se na současný obor natolik, že vysychá a stárne doopravdy! Naiva."

Ria zalapala po dechu. Valomar je jedním z nich?! Právě kontaktovala jeho úřad. Po návratu z Pramenů sestavila návrh na rozšíření povinné výbavy learningu a poslala na vedení, přímo k němu. Z Rii málem opadla špička. Madam zase byla na okamžik sestrou, dolila sklenku a přistrčila blíž. Dokonce jí strčila nějaký pramínek vlasů za ucho.

"Pro dnešek je toho dost. Určila máti, kdy máš přijet? Dobře, zbytek ti dopoví sama, ale ještě ti dám radu: V žádném případě do jejího boje nezasahuj. Ani do fyzického ne! I kdyby někdo skočil po mátině, stáhni se. Jsi zelenáč, jenom pozoruj. Ona patří k nejsilnějším, to si pamatuj. Uč se a nepřekážej."

*****

Daniel ztěžka zíral na řádky, které se mu rozmazávaly před očima. Trvalo to jenom pár dní a už je bezmocný jako dřív. Ne, ne jako vždycky. Tenhle stav přece zná? Je stejný jako otupění po posledních prášcích. Léky?! Otupění?! Uvědomění ho vyburcovalo. Už přes dva týdny přece nic nebere?! Nějaká recidiva? Jak by k ní došlo? Vyjel datace. Ovšem, poslední tři dny svůj learning jenom zapíná a nic z toho. Pořád ta samá pasáž, kterou není schopen dočíst. Myslel si, že je to únavou po uzávěrkách, ale tři dny jsou moc.

"Daníčku, večere! Nech toho, jenom si kazíš oči."

Dan se nad prostřeným stolem zarazil. Všechno připravené jako vždycky. Ale jenom pro něho. Jako včera a předevčírem. "Mami, pojd' si vzít se mnou, nerad stoluji sám."

"Já už jedla, tohle je tvoje dieta a taky to máš rád." Uhnula pohledem. Stoupl si před ni, skoro se schoulila.

"Jak mi podstrkuješ léky? Do čeho mi je cpeš? Jak vůbec víš, že jsem s nimi skončil?!"

Zarytě hleděla do země, v prstech žmoulala kus hadru. Za chvíli začne vzlykat a přísahat, že pro něj chtěla jen to nejlepší... Dan se na maminku zlobit nedokázal. Užila si s jeho záchvaty dost. Radši se mlčky sebral a odešel ven. Zamířil k lesíku, potom zahrnul za protější dům, bloumal parkem. Tam si vzpomněl: Jedině Paní mu může povědět, co dál! Odhodlaně zabočil k jejímu vchodu. Starý Vozna právě zapadl dovnitř, nebude o ničem drbat.

K Paní Daniela vpustil automat. Ona sama se objevila v jakémisi domácím plášti, zářivě tyrkysovém a přiléhavém. Dan zalupal po dechu a ustoupil zpátky. Narazil zády na dveře a dál nebylo kam utéct.

"Vstoupil jsi dobrovolně, jsi v mé moci."

Usmívala se, ale jemu do smíchu nebylo. Nejradši by rychle vysypal, proč přišel a utekl."Já... maminka... Snědl jsem nějaké léky."

Zvedla obočí, kývla prstem, aby ji následoval. Snad mu mládla před očima?! Přisahal by, že Paní právě teď není starší než on. Ale je přece matkou dospělé dívky? V téhle chvíli nemohl uvěřit, že Rie bude kolem dvaceti. Paní ukázala na široké křeslo a natočila Danovu hlavu ke světlu. Zkoumala pouze jeho oči, ale bylo mu, jako by přitom jezdila konečky prstů po celém těle. Kdyby to skutečně dělala, mohl by pobouřeně odmítnout. Jenže bylo hůř: Vlastní žádosti ho laply do pasti. Vzrušovala ho pouhou přítomností. Kéž by si ničeho nevšimla a on mohl vypadnout!

"Jak dlouho?"

"Možná tři dny."

"To je moc. Nesmíš se teď Rii ani dotknout nejmíň další čtyři týdny. Převzala by ten jed. Při záchvatu to nevadilo, ale jak chceš přežít Hidalovu slavnost?"

"Já přece nic... Paní, chtěl jsem jen radu."

"Nebo pomoc?" Přikývl. Sladce se usmála a přiblížila svou tvář ještě víc. Nejraději by se vypařil. Doslova. Možná s tím už dokonce začal, cítil sálání celého svého těla. Byla velmi krásná a žádoucí. Rozevřela zářivý háv a obnažila ramena. Pohledem provázel látku, klouzající až na ňadra.

"Ona je ještě krásnější, nevinná a sladká, Danieli. Jak si můžeš myslet, že vydržíš další odklady?"

"Není to správné."Jenom sípěl. Vzpomněl si právě, kde o nich četl: V Brevíři přízraků, hekub a vampů. V raritce staré sedmset roků. Šílenost! Lidstvo kolonizovalo

tři galaxie, ovládlo přírodní zákony... Myšlenky na cosi tak zásadního, čím je vzepětí lidského rodu, mu vůbec nepomohly.

Jestli ho Paní nepošle pryč, bude Daniel naprosto v háji. Nedotýkala se ho a přesto nezadržitelně planul stále víc. Když se maličko odtáhla, trpěl. "Správné? Ale jdi, proč myslíš? Co o nás víš? Věř mi a rychle spálíš všechno špatné, co se do tvého těla dostalo. Anebo odejdi, přemáhej se, muč a boj své pečlivé maminky. Pamatuj: Nedovolím, aby ses k mému dítěti přiblížil, dokud budeš kontaminovaný! Tak vybírej, dokud můžeš. Smrt nebo trochu opojení?" Asi se zbláznil. Stáhnul tyrkysovou látku z ňader ještě níž a potom se rozpoutal uragán.

*****

Další večer, kdy se nedostane k learningu! Adel se vyplížila z veselé společnosti a odkradla k sobě. Byla to jenom komora bez oken, vyprošená jediná její šance na soukromí. Vešla se sem postel, kde tím pádem bylo jisté a samostatné spaní, a police plné krámů kolem dokola až ke stropu. Máma nikdy nic nevyhodila.

Ále co, stejně by toho teď Adel už moc neudělala, byla utahaná. Pořád to bolí, když je toho moc. Dneska to po ní zase chtěli oba a geomet slíbili až na zítřek. Snad to vyjde, termín zpracování souboru má až za čtyři dny. Plácla sebou na lehátko a začala počítat, jestli tu věc podstoupí jednou nebo dvakrát. Víc ani náhodou, určitě zkoušejí habaďůry, vymlouvají se a vůbec jsou hnusní. Jako kdyby se s ní ještě špinili, blbouni, přitom jim smrdí z huby a Bartel má boláky na zádech... Páchne furt.

Zápach byl najednou moc opravdový. Adel se otočila a vyjekla. Ve dveřích stojí Pepé. Zavíral je za sebou a ukazoval, ať je Adel zticha. Skoro slintal, jak měl hubu plnou. Bylo jí jasné, kdy Pepé takhle čučí, kvůli její mámě se olizoval pořád.

"Vim šecker, he? Viděl sem, jak si to rozdáváš s těma klukama, ale já sem lepčí. Drž zobák a nikdo se to nedoví!" Adel třeštila oči. On to myslí vážně! Už si kalhoty vpředu neleštil, on je svlíknul! Posunula se dozadu, kam až to šlo. Narazila na zeď a Pepé vycenil všechny díry mezi zuby. Adel se nadechla a zavřeštila hrůzou.

*****

Dostat se k samotnému Valomarovi? Neuvěřitelná čest. Ria nebyla daleko od zbabělého úprku, ale sebrala odvahu a vešla do prostorné pracovny v pověstné kupoli. Slavný Valomar seděl otočený bokem, sledoval data. Rie příjemný hlas automatu nabídl další pojízdné křeslo. Kam bude šéf potřebovat, dopraví si ji. Prozatím skončila u normálního stolku s lehkým občerstvením.

"Takže vy jste Ria Destin? Zaujala jste mne na onom večírku u senátora. Ani vaši matku nepamatuji tak krásnou. Nejen to, jste i zajímavá. Netuším, kdy se kdo naposled takhle angažoval. Mám na mysli našince, lidé se takovému nadšení poddávají stále."

Nevšimla si, kdy ukončil práci a přijel k ní. Nevypadal zblízka tak staře, jak ho pamatovala. Měl stejně laskavé šedé oči jako Dan. Pokusila se souvisle promluvit, krk stažený úctou. "Nikdy předtím jsem na příměstí nebyla. Všichni se divili, proč se divím. Ale když i tam, mezi pijáky borklinu, žije taková malá Adel, co potom jinde? Věřím, že již pouhé přidání tombleru a geometu k základní sestavě learningu v tomto prostředí výrazně odliší nadané děti. Alespoň volný přístup v každé osadě nebo správní jednotce. Co dál, nevím. Zůstanou-li děti ve svém prostředí, mohou bez výraznější podpory sklouznout."

Valomar přikývl. "To vyřeší zapojení představenstva. Věc hrdosti na obec a tak dále. Kolik je vám vlastně let?"

"Dvacet tři."

"Zvláštní. Měl jsem dojem, že jste ještě před prahem dospělosti. Je ve vás ticho."

"Ticho? Odpusťte, neznám ještě dobře terminologii... našinců." Překvapila ho. Nevěřicně zavrtěl hlavou, potom natáhl paži a vzal Riinu ruku do svých. Mírně hřály. Jeho polodlouhé bílé vlasy rámovaly úzkou, aristokratickou tvář. Kdyby nebylo té únavy, směle by o něm řekla, že je to hezký starší muž. Nebo někde za středním věkem. Nebo skoro mladý? Trochu se jí měnil před očima.

"Opravdu, je to tak. Jste ještě ve stadiu katalyzátoru. Jak znám Marion, předhodila vás některé starší dceři a zbytek si musíte zjistit sama. Všimla jste si alespoň, jak se kolem vás rozvíjejí vztahy, sotva přijdete mezi lidi?"

"Muže a ženy?"

"Ano. Tuším vám najednou přišly bohaté nabídky na stáže v rodinách. Jistě jste je měla dřív, než vás ta práce napadla. Naše dívky totiž mají kouzlo, které si neuvědomují, ale všichni kolem je s velkou chutí využívají. Divné, že jste šla do rodin až kolem dvaceti... Ale někoho byste měla mít nablízku, přichází váš čas."

"Cože?!"

"Prošel jsem si vaše data. Studovala jste intenzivně, žila pouze s matkou. Žádné známosti. Marion vás jistě v dohledné době s někým seznámí."

Ria poposedla. Denis Valomar byl sice velmi sympatický, ale co je mu, sakra, do jejího soukromí?! Napřímil se, zvedl dlaně, jako když se vzdává.

"Nejsem dotěrný, promiňte. Pouze nechápu, proč zkušená dáma jako Marion takovým způsobem riskuje oslabení vašich schopností a vyhlídek do života. Řeknu to ještě jinak: Zaujala jste mne. Stojím mimo mocenské hry, přes tři sta let žiji osaměle. Ani na potomstvu nespolupracuji. Jsem pravděpodobně jediný, kdo může a chce nezaujatě našim dospívajícím poradit s jakýmkoliv problémem. Příměří?"

Oddechla si. Věděla, že o "našincích" a životě, který se liší od lidského, ví zatím pouhé minimum. Snad i Daniel Mercat toho ví víc. "Přijímám."

"Takže znovu: Matka vám nepředstavila žádného muže?"

"Po pravdě... jsem se seznámila s dalším výjimečným člověkem z Pramenů. Po Xifu se u něj objevila epilepsie."

"Tak to gratuluji. Moment, on je z Pramenů?" Přejel k oblouku řídicího pultu. "Mám ho. Daniel Mercat. Vida, během čtrnácti dnů uzavřel, co se dalo. Jeho hodnocení vyskočilo na stosedmnáct tisíc bodů. Pozitíří poprvé zasedá v představenstvu firmy."

Se vší úctou, takový skok jsem ještě neviděl! Dobrá tématická zaměření, vymyká se jim jen poetická koloniální postmoderna posledních padesáti let. Hm. Bezvýznamný bonus za tisícovku? Originální člověk, toho si přetáhnu k sobě. Nechám ho šest neděl aklimatizovat a sbírat zkušenosti v představenstvu, aby nekřičeli, že jim takový formát hned sebereme sem, do hlavní správy. Vida ji, Marion. Našla vám budoucího Patriota a ještě s výhodou, jaká se už dávno nevidí. Říká se o ní, že svým dětem umožňuje skvělý start, ale tenhle opravdu nemá obdoby."

"Já nechtěla... Vlastně jsme se setkali dvakrát. A když měl mít záchvat. Musím to přijmout? Jsem přece svéprávná! A Daniel Mercat také."

"To je v pořádku. Našel bych si ho tak jako tak, mám schopný vyhledávač." Otočil se zpátky k Rie: "Je to příliš rychlé, bez vašeho souhlasu?" Nečekal na její přitakání.

"Hm, vysvětlím vám toho víc. Máte půl roku času, možná o měsíc déle. Když nezačnete přijímat energii z okolí, nerozvinete už nikdy naše normální schopnosti. Ani dlouhověkost. Možná vás matka tlumila schválně, má něco za lubem. Ne, nic neříkejte. Máte samozřejmě právo rozhlédnout se kolem sebe, třeba mezi studenty. Víím, že ráda chodíte na přednášky osobně. Stále si můžete vybrat.

Přesto... dovolte malou poznámku. Ten muž míří mezi Patrioty, je schopný a jako jeho partnerka dokážete mnohého dosáhnout v takzvané dobročinné sféře. Ne, nechte mne domluvit. Jako občanskou iniciativu jste právě prosadila skok v podmínkách vzdělávání, které přestaly být rovné většině našich dětí. My si nemůžeme dovolit opominout jediného schopného člověka, ale kdybyste pracovala v aparátu, procházel by váš podnět příslušnými stupni schválení. Za rok nebo dva by přímo pro vaši Adel bylo pozdě. Byla by zastrčená u nějakého chlapa, prodaná za dávku borklinu. Rio, mám tenhle svět rád, takže mu přeji takovouto patriotskou dámu."

"Co jsme vlastně zač?"

Pokrčil rameny. "Nemáme žádné prameny o své minulosti. Pokud někdo shromáždí sebemenší databázi nebo poznámky, je povinností ostatních všechny údaje zničit.

Pokud se o nás začne starat člověk, necháme ho rychle zestárnout a skončit. Prostě tu jsme, byli jsme a budeme společně s lidmi."

Už by měla jít. Valomarovi se nevtíravě rozblíkala půlka pracovní plochy. Pochopil dřív, než se nadechla. Vstal, dvorně jí podal ruku jako za starých časů.

"Pamatujte, že můžete přijít kdykoliv, rád něco vysvětlím nebo pomohu. Veliká škoda, že nedokážeme trvale žít s jedinci svého druhu, že se navzájem spalujeme. Už bych vám nedovolil, abyste odešla."

Zrudla. Napadla ji jistá možnost, ale bylo to téměř drzé. Spíš divoký vtip, jenže odlišnosti života toho jejich zvláštního druhu vypadají příliš vážně. Včera by to tedy byl vtip, dnes musí mlčet, aby nevyslovila nabídku. Jací by asi byli právě jejich potomci? Valomar zvedl její ruku a políbil dlaň.

"Budu čekat."

*****

Sídlo Hidalů mělo vedle hlavní budovy "Zámku" také část úřední. Včetně tří holých cel s matrací na podlaze a silnou houní. Protože Pepé pořád vyřvával, dali Adel jinam. Vyspala se na posteli s polštářem a povlečenou přikrývkou. Dlouho, až do oběda. Šéf ochranky svůj postup rozpačitě obhajoval, protože Fred Hidal pořád mlčel a během jeho hlášení skřípal zuby.

"Stačí, Done. O holce jsi rozhodl správně. Pusť znovu záznam toho hajzla."

Ozvalo se Pepého skučení. Teprve napodruhé bylo možné rozeznat jednotlivá slova. Pepé nechápal, proč ho lapli. Vždyť tu uřvanou šlapku stejně dávno hoblujou zbohatlický parchanti ve starý boudě?!

"Bartholomeus Ben a Benjamin Derna, staří známí," neochotně dešifroval podsaditý muž a přešlápl. Hidal otce těch dvou zval k rozhodování představenstva, na společenské večery a nad minulými prohřešky frajírků mhouřil oči. Na obzoru je tím pádem průser jak vrata od stodoly. Hidal už sevřel pěsti, ale mluvil velmi tiše.

"Skončili. Když nedostali po hubě dřív, je to teď na mně. Předvést a zavřít! Malou nakrmte, za hodinu ji tu chci mít."

Po rázných krocích odcházejícího Dona se ohlásila Paní. Hídal ji umíněně nazýval jako ostatní. O to umíněněji, že mu otec před smrtí jasně naznačil, co všechno po něm přebírá.

"Nic lepšího v životě nepotkáš. Přestaň hnít a postarej se nám o dědice!"

Kolikrát ho otcův příkaz vzbudil uprostřed noci? Po každém setkání s jeho vdovou. Ona určitě nic netuší, je slušná, tichá... Až moc na Fredův vkus. Zůstala tu odstřižená od města, ale nad jejich farmou nikdy neohrnula nos. I když se zvířatům vyhýbá.

Co mu chce? Ale jasně, vždyť si ji pozval on sám! Přece kvůli rumplicím. Minule byla jenom čestným hostem, ale jdou řeči, že se k ní Fred chová divně. Buď má prý být královnou jako dřív nebo si má Hídal najít novou ženskou. To určitě! Jako by mu nestačila jedna marnotratná čubka, má na svoje peníze vábit další? Podle otce Fred úplně zblbne, jak baba zavrtí zadkem. Má cenu riskovat?

Vstal a vyšel důmě vstříc. Honem si otíral zpocené dlaně o stehna. Pořád se před ní potí. Najednou byl úplně bez sebe. Zíral na Paní, jako by ji viděl prvně. Ta má ale šmrnc! Že si toho nevšiml dřív? Slyšel se, jak něco koktá. Opravdu nějak vyslovil prosbu, aby ona, jediná Hídalová, vládla slavnostem, ale jinak byl mimo. Hlavu měl jako zakouřenou.

Konečně Fred zůstal sám. Co blbnul? Za oknem sledoval, jak se Paní, teda Marion, zdraví a baví s lidmi. Všichni ji tu mají rádi, nikdy nešla po zlatě a po pohřbu mu všechny šperky přinesla. Kromě prstenu, ale u toho ještě požádala o svolení, že si ho nechá na památku. Je zvláštní. Po prvním mužovi nechala všechno holce. Že by měl táta zase pravdu? Něco v ní je. Hm, táta na tom byl hodně mizerně, než ji poznal. Zamilovanost ho opravdu udržela při životě. Omládl a byl dlouho v neuvěřitelně skvělý formě.

Taky díky ní mají společenský sešlosti úroveň a šmrnc, ani Derna nemluví sprostě a Ben si nedovolí zachrchat. Kolik jí vlastně je? Táta tvrdil, že Marion je o hodně

mladší, než on, věkem spíš k němu, Juniorovi. Proto mu ji odkazoval. Skutečnou dámu po vypráskaný fuchtli, na který byl k použití jenom zadek. Jo, zadek. Tuhle dlouhou sukni nosí Marion pořád, tak proč si Fred ještě nevšimnul, jak dobře jí sedí? Fred Hidal vyprovodil macechu pohledem, kam až to šlo. Zase odmítla odvoz, je hrozná. Byl ale rád za každý její krok a zavlnění látky. Sakra, je za křovím. Mělo by se ostříhat, u brány není nic vidět!

Vrátil se ke stolu. Zapnul odposlech z Bistra. Ženské přetřásaly zatčení Pepého. Mínění lidu znělo: Vypatlanej Pepé ohrozil děcko, nechtějí ho zpátky ani jako kastráta. Zvláště vynikal naléhavý hlas Sandry Grantové. Šel z něj strach, Fred vycítil sílu ovládat dav. Ještě mu lidi poblázní! Neměla by být v práci? Vyhledal záznam s jejím jménem. No jistě, včera zase skončila, neschopná plnit normu. Za půlrok prošla třemi manufakturami. Předtím pět měsíců ve službách. Nic kvalifikovaného. Proč se cpala do práce, proč Grant dělá u Charity, aby si malou bral s sebou? Mohla sedět na zadku a brát výchovné ještě čtyři roky! Fred zároveň dál na půl ucha poslouchal bzučení drbů. Zpozorněl:

Grantovka se stala středem pozornosti, protože dala k lepšímu včerejší Pelnův návrat domů. Tvrdila, že Lindu hodně mlátil a ona tu zavázanou ruku nemá po pádu na schodech, ale přeraženou od svého magora.

Ty mrcho drbavá, přejdeš na příděl vody po barelech! Hidal měl pro dnešek všech hajzlů plné zuby. Stiskl symboly obou kamer v Lindině kamrlíku, vyjel si rozkrytí detailů. Jasně: nevyspalá, opuchlá, zalíčené modřiny. Přidal komunikaci:

"Lindo, výdej zkrat' co nejvíc. Hlas se u felčara a Voznovi vyříd', že chci mluvit s jeho synem. Co nejdřív!"

Viděl, jak se lekla, podívala k oku kamery. O druhém snímači neměla tušení, takže zakrytí obvazu jí nepomohlo. Hidal uviděl její oteklé prsty a zaklel. Ta husa Pelna kryje i za cenu, že jí fakt ruku zlomil! Vozna junior bude mít práci.

Projel dění v domě. Adel nechali najíst v jídelně pro zaměstnance. Pořád se opatrně rozhlížela, chvílemi usilovně zpomalovala tempo jídla, ale hned se hltavě cpala, když

nikdo nekoukal. Taky dobrý. Vedle obrazu z jídelny vyjelo Adelino hodnocení. Za patnáct dnů nadělala tři tisíce bodů! Předběhla svoje vrstevníky nejmíň a dva roky. Není v tom švindl? Ne, systém je dobře jištěný. Líp, než za jeho časů. Na to musí být mnohem hlubší znalosti a přístup ke správci. A navíc... No, to řešit nebude. Holku stačí vyzkoušet.

"Done, odved' Adel do učebny. Může si něco zahrát, jak bude chtít. Nech ji samotnou, se spojením na technickou obsluhu. V zamčený sekci. Frajeři dorazili?"

"Už sedí, šéfe. Staří se ženou taky, dorazí za chvíli."

"Jdu tam. Fotři zůstanou čekat na bidle."

*****

Linda musela přijmout převoz domů hlídkovým vznášedlem. Byla to prohra, všichni viděli, že jí něco je. Ani Hidala neoblafla a to sedí daleko na Zámku. V Bistru moc dobře viděla pohledy ženských a upřímně nenáviděla Grantovku. Kolik toho od nich slyšela? Kolik jim řekla? Nikdo ji nemá co litovat, vždycky na tom totiž Linda bude o hodně líp, než ony. Všechny! Ji Ludva chce pořád, není vyschlá jako ostatní. Málem zapoměla na dědu Voznu. Má pro něj přece vzkaz, ne? Bylo jí mizerně z rovnání a záplatování kostí u doktora, ale dolů k němu se doplazila.

"Děvče, si zelená jak todlencto. Copa chceš?"

Odtáhla paži, za kterou ji Vozna málem popadl. Vyřídila vzkaz a otočila se ke schodům. Vozna začal kašlat. "No dyť jo, odveze mě přitom na ty testy, aby nic nepropadlo. Von má dobrou pojišťovnu, ale testy nerad. Ty dopřává mně. Furt mě přitom mejou... Bud' mi tady věrná, holka."

Zlatej Vozna! Jeho šplechty Lindu vždycky trochu zvedly a dotáhly domů. Tam seděla jako vyždímaná, hleděla na svoje pravé předloktí. Nesmí nic zvedat, naprosto nic. Jak bude dělat jídlo? Po takový hádce se Ludvík vracívá až v noci, s ničím jí nepomůže. Ani se mu nedá říct, že tohle nejde. Tohle nesmí být. Takový opravdovský bití ne, to přece nejde vydržet. Všechno tím Ludvík kazí, všechno ničí!

Nevěděla, co bude dál, ale určitě už znovu zlomenou ruku mít nebude. Možná by bylo lepší, kdyby ji Ludva zabil. Mít už naprostej klid... Ale kdyby se chtěl smiřovat, zase jsou ty správný dny, třeba by se to povedlo zrovna právě teď? Jasnačka, Linda má další šanci. A až bude těhotná, Ludva na ni nesáhne. A potom už bude všechno jinak!

Šelestění Ludvova vznášedla poznala naprosto jistě. Přilétá skoro na čas? Určitě si uvědomil, co provedl. Dneska mu to ale nijak snadno neprojde! Linda se zasnila nad představami. Všechno zlý je k něčemu dobrý, tentokrát se to povede!

*****

Před vysokou budovou bylo živo. Společná sezení na přednáškách patří k vymoženostem dospělého věku a většina studentů si jich užívá. V megapoli jsou učebny plné na polovině přednášek. Diskuze v hloučku mají větší půvab než konference learningového systému. Daniel Mercat podle útržků hovoru zjistil, že dnes brali zemědělství kolonií. U jedné skupiny postál, protože jejich dokonalé odtržení od reality a fantastické teorie prostě musel vychutnat. Ti by v Pramenech zírali!

Riu přehlédnout nemohl. Zamířil k ní dřív, než zaslechl vášnivý spor o vhodnosti přesídlování pozemských zvířat a jejich podmínkách. Hídal by se divil, že jeho stáje a výběhy jsou ostudnými formami týrání. Ria spadla do ostré výměny názorů, která se zvrhla na mletí mezi kameny. Stála proti oběma stranám. Odmítla obojí fantazie a doporučovala osobní zkušenost. Vyholený mladík nadával, že je studená panna bez skutečného zájmu o věc. Smích spojil oba tábory. Ria zvedla hlavu, stála s neproniknutelným výrazem. Dan přišel k ní:

"Když dojdou argumenty, musíte protivníka umlátit osobními útoky? Hlavně ho umlčet za každou cenu, že?"

"A vy jste kdo?"

Ria pozdravila Dana plachým úsměvem, utahaná z neplodné hádky. Osobní útok překousla, jako by ji obtěžovalo bzučení mouchy. Arogantnímu teoretikovi odpověděla sama: "Daniel Mercat. Má dvojnásobek tvých bodů, Hornsi, takže ho ber

vážně. Venkov mu není cizí, ale obávám se, že do téhle diskuze ho nezatáhneš. Byla by pod jeho úroveň."

Dan přikývl a mlčky ukázal směrem k odstavnému stojanu. Za krátkou dobu dosáhl mnoha věcí. Mimo jiné si dopřál elegantní třísedadlovou létavku pro cesty domů a včera malé vozítko do městského provozu Glotunu. Ria odešla od zmlklých kolegů a konečně se mohli pozdravit. Zářivě kaštanovou barvu laku na létavce nijak nekomentovala, teď tomu byl rád. Zato mizerný diskutér vzadu hned pochopil, že barva nového vozítka s Riou velmi souvisí. Dokonce zvedl pěst. Dan svraštil čelo. "Divné chování. Myslel jsem, že studenti neklesnou pod jistou úroveň."

"To je poslední dobou. Všude probublávají hormony, padají dvojsmysly a kluci jsou skoro agresivní."

"Skoro?"

Ria se zamračila. Prsty shrábla vlasy k temeni. "Hádka kvůli takovým hloupostem! Koně jsou na tom přece stejně jako lidi. Přivázejí je sem jako zmrazená embrya, navíc se rodí jenom hřebci. Aspoň přece mají šanci žít, když byli přebyteční. Stejně jako většina kolonistů. Banky je rozdaly, umožnily je donosit, ačkoliv stačilo vypnout mražení a ušetřily se ohromné náklady. Koně jsou na tom ostatně často líp, než lidi. Že nepadlo ani slovo o rumplicích, do kterých koňská embrya strkáme? Jsou příliš ošklivé a vrásčité, takže nevypadají politicky výtěžně? Zato s koňmi se blázní pořád!"

Potom se vzpamatovala a znovu plaše usmála. "Nevěděla jsem, že vaše firma sídlí tady."

"Stejně jako já netušil, že studenti mají přístup k soukromým datům, například aktualizovaným hodnotám bodů. Nebo jde o náhodu?" Ria pokrčila rameny. Řekla mu o setkání s Valomarem. "Chtěla jsem vědět, jakou mají děti jako Adel šanci a dotaz náhodou dorazil přímo k němu. Když procházel databázi Pramenů, vyhledávač vyhodil i vaše jméno."

Mohlo to tak být, jenže Daniel na náhody nevěřil. Lidi v jeho podniku zrovna začali přemítat, jak Valomarův úřad najednou přišel k občanské iniciativě, která doslova

spadla z nebe. Kontrolní sekce teprve organizuje výzkum účinnosti systému a Valomar už našel řešení? Podíval se na Riu, jako by ji viděl poprvé. Zrudla a odvrátila hlavu. Dan aktivizoval vozítko a pozval Riu do podniku na kraji města.

"Přišel jsem vám také říct, že nemusíte cestovat housenkou. Na rumplice nebo samotnou slavnost vás rád zavezu."

Přikývla a Daniel začal vyprávět o malém klubu avantgardních umělců, který objevil. Choval se zdrženlivě, aby mu princezna nezmizela jako minule. Když o té knize vyprávěl, no, po tamtom, její... tedy Paní, když rozvíjel a dokládal svoje naděje na Riinu náklonnost, zchladila ho její matka jedinou větou:

"Asi nevěděla, jak nejlíp utéct."

*****

Fred Hidal právě udělal to, čemu se pečlivě celý rok od otcovy smrti vyhýbal. Osobně přistál na odstavce Marionina domu a sešel dolů k jejím dveřím. Hlásil se jí až tady, protože věděl, že stejně vychází z domu jenom do Bistra a na krátké procházky. V době venčení krolů nevystřčí nos nikdo, takže drby pojedou se značným zpožděním.

Otevřela, jako by ho čekala. Nechal se uvést do pokoje, přijal nabídku kávy. Věděl, že Marion pije opravdovou, podle starého receptu praženou a mletou. Byl ochoten to podstoupit a vydržet, jen aby nějak začali. Naštěstí ho nenechala hledat slova.

"Něco nového na farmě? Jako královna bych asi měla dohlédnout na přípravy slavností."

"No... kvůli tomu jsem tady. Říká se, že bych... No, měl bych mít svoji ženu."

"To jistě. Mého Frederika trápilo, že ve svém věku nemáš dědice. Pětačtyřicet dnes příliš neznamená, ale tvůj otec byl vážně znepokojený, že se už nikdy nerozhoupáš."

"No, je toho víc. Ta holka, Adel, je asi moje."

"Říká se to."

Fred se poškrábal na zátylku. Mělo ho napadnout, že Marion i o tomhle ví. Zatímco visel očima na sponě pod límcem halenky, ulehčeně se svěřoval: "Nevím, co s ní. Když ji vezmu k sobě, zjančí se jako ti hajzlíci, bude si myslet, že může všechno. Ale je fakt dobrá, už přešla na vyšší odborný soubory. Taky je moc brzo tento... aktivní."

"Znám dobré dívčí internáty, některé jsou velmi vhodné. Adelina matka ti není nic platná, zato prostředí děvčat podobného věku přinese zážitky, které mohou zastínit, co prožila. Proč vlastně s těmi kluky byla?"

Fred si promnul pravou ruku. Dýchl si na lehce odřené klouby prstů. Marion tázavě zvedla obočí a čekala. Spokojeně hlásil: "Dostal jsem to z nich. Jak vzali druhou o zed', zpívali celý divý. Bylo mi z toho mizerně, ale vám to řeknu: Kvůli učení! Ti parchanti mají geomet a holka chtěla pokračovat. Netroufala si povědět mámě a nikoho jiného neměla. Jenom hlavu plnou žvástů, jak jsem zlej. Ono stejně nikdy nebylo jistý, jestli je ta holka moje."

"Takové pochyby v dnešní době?!"

"Ale klidně," mávnul Fred rukou. "Ona si dopřála jenom levnou verzi porodní péče. Navíc to mohla být pravda a já tehdy honem souhlasil se vším. Přišla zrovna druhý den po svatbě, potřeboval jsem klid. Vy jste Lili neznala."

"Myslím, že chápu. Za tu dobu se ke mně doneslo leccos, včetně hodnocení poměrného dostatku, který si Butová užívá. Zřejmě je velmi spokojená s tím, co ji potkalo."

"To určitě, pořád chlastá. Malá mě nezajímala, to říkám na rovinu. Holkám nerozumím a tahle byla taková obyčejná. Myslel jsem, že nic moc extra nepotřebuje, ale asi opravdu bude po mně."

"Protože ji baví učení? Nebo že je cílevědomá?" Tvářila se normálně, ale Fred si nebyl jistý, jestli neslyšel v Marionině hlase smích. Když si přeříkal svůj předchozí výrok, bylo to hodně pravděpodobné. Pohlédl na její rty a napadly ho jiné věci. Jenže sedí u decentní, městské dámy. Odkašlal si.

"Marion Hidalová, přišel jsem s vážnou nabídkou, ale takhle by to nešlo. Žena by neměla..."

"...domýšlet, co muž skládá dohromady? Proč ne? Bývá to rychlejší. Hlavně zábavnější."

Fred se zamračil, ale nevydrželo mu to. Její nálada byla nakažlivá. Docela rád by si podomácku odložil, bylo mu dost horko. Jenže ona je upnutá až ke krku. Sakra, proč? Prsa i zadek má obtažený. Nebo je to v něm, neměl ženskou ani nepamatuje. Ještě Marion vyplaší! Radši řeč popohnal směrem, který ho zrovna napadl: "Musíme určit pravidla. Jste pro mě jediná žena, jaká přichází do úvahy. Nečekám, že k dospělé dceři budete chtít přidat naše děcko, ale nepočítám ani s Adel. Vychováme jiného dědice, třeba od náhradní nosičky."

"Jsem ještě mladá. Bude záležet na mém muži, jestli přijde i dítě."

"Jestli jsem schopný, vlastně nevím," zarazilo Freda nečekané hledisko. Zároveň mu došlo, že ho může odmítnout. Koneckonců se dáma z města žádá o ruku naprosto jinak, než zrovna předvedl. Sice byl rád, že to ze sebe vysypal, ale hned dostal strach. Marion sklopila oči. "Spíš jestli se bude můj muž opravdu snažit."

Tomu Fred rozuměl. Natáhl ruku ke sponě. Jakmile zavírání cvaklo a mezi látkou zahlédl jemnou pleť, nemohlo ho nic zadržet. Usilovně argumentoval ve svůj prospěch.

*****

Adel nevěřila vlastním očím: Slečinka! Fakt přijela za ní? Hned jako správná hostitelka navrhla posezení v altánu. A snažila se o společenskou konverzaci.

"Máme tam i mísu ovoce a výdejník nápojů."

Dovedla návštěvu na místo, sedla si a vzdychla. Dál už nevěděla. Ria se naštěstí zeptala, jak se jí tu líbí. Adel spokojeně spustila: "Mají tu systém ještě lepší, než Hidal! Každá máme svůj pokoj, ale můžeme se domluvit a bydlet spolu."

"Už sis našla kamarádku? Já tu bydlela jenom rok, ale moc ráda na to vzpomínám."

"Joó? Holky řekly, že mě sem jenom uklidili, když bude svatba. Nacpou mi všechno možný, aby měli svatej pokoj."

Ria zavrtěla hlavou. Adel asi neměla štěstí na partu.

"Já to brala jako skvělou možnost. Jinde se s děvčaty stejného věku a sociální skupiny tak snadno nesetkáš. Se dvěma kamarádkami si posíláme zprávy pořád. Ale máš svým způsobem pravdu. Nebylo pro tebe dobré zůstat v Pramenech, aby si tě lidé pořád prohlíželi jako divné zvíře, pořád si ukazovali a jednou tě zranili připomínkami. Takhle zapomenou a ty začneš lepší život."

Malá se zamyslela. Tohle hledisko pro ni bylo nové. Přikývla.

"Po nikom odtamtud se mi nestýská. Jenom si někdy vzpomenu na mámu, jestli ji pan Hidal moc neseřval. Ona to nevěděla, víte? Ale už mám další dva tisíce modrých bodů!"

Ria se natáhla a pohládila Adel po ruce. "Jsi opravdu na správném místě. Co jsi řekla děvčatům?"

"Že se tátovi nelíbilo, jak po mně jde jeden kluk z ochranky. On je pan Hidal můj biologický otec, víte?"

"Říká se to," přikývla Ria. "Hlavně tě tím chránil před procesními oplétačkami. Výslechy u soudu a tak. Moje maminka si vzpomněla, že se mi tady líbilo a on zařídil zbytek."

"Fakt? Já myslela, že mě nechce vidět. Ale ty Frajery bezvadně zmlátil! Benny měl barev, jako kdyby se postříkal. A oko vůbec neměl vidět. Hidal jim dal nakládačku osobně!"

Komíhala nohama a líčila, jak slyšela dohadování jejich tátů s Hidalem. Kluci pojedou někam daleko, dělat na plantáže. Bez mechanizace, představte si! A každěj zvlášť. A taky se musejí učit, ven se dostanou až po čtyřech tisících modrých a třech

oranžových bodech. Jak ti dokážou sedm tisíc, to by teda Adel chtěla vidět! Potom se zarazila.

Má Slečince říct o mladým Voznovi? Hidal mu dal nějakou práci a bavili se o Pelnovi. Všichni si mysleli, že dělá někde extra údržbu a on přitom vydělává hraním. Dělá švindly a podrazy, tak mu už pár lidí jde po krku. Radši pomlčela a předstírala, že tajně poslouchala jenom jednou.

"Slídit se sice nemá, ale vím, že se ti ulevilo. Kluky dlouho neuvidíš, možná nikdy. Můžeš kamkoliv, máš otevřeny všechny kolonie, celých osm světů. Možná zaletíš i na Zemi."

"Fakt si otec vezme Paní? Jak jim mám potom říkat?"

Ria se zarazila, pokrčila rameny. Adel vzdychla, tenhle problém řešila celý minulý týden. Když s ní pan Hidal mluvil, pořád to bylo jako s nějakou cizí. Ale pochválil, jak je dobrá a řekl, že právě proto smí jít mezi honoraci. A otevřel jí účet na nákupy. Opravdu byl jako táta z příběhů.

"Víš co, Adel? Mne oslovuj Rio a až se ozve pan Hidal, zeptej se ho přímo. Dal se přece do záznamů zapsat jako otec, aby obešel vyšetřování. Řekni, že se tě tu děvčata ptají na rodinu."

Bylo to prima setkání a teprve večer si Adel znovu vzpomněla na mladého Voznu. Zahlédla ho před třemi roky, nedal se zapomenout. Celý v černém, divně se tváří, vznášedlo jako z akčňáku. Co dělá za práci? Jde z něj strach. Možná dohlídne, aby Pelna moc nevyváděl, nad Lindou Hidal drží ruku. Kvůli chránění Pelna Voznu ale určitě nevolal, toho nemá rád nikdo. Starej Vozna taky říkal, že ten chlap blbne i ve vznášedle. Lítá všude a kašle na pravidla.

Až ten jednou spadne! To pak bude Bistrová Linda děsně nešťastná. Na ni, Adel, byla vždycky docela hodná. Ví vůbec o tom jeho hraní pokeru? Někdo říkal, že jí doktor musel dopovat kosti, aby srostly. Pelna ji určitě zmlátil. Je děsnej. Fakt lítá šíleně. Pokaždý se ze srandy snaží posadit na nejvyšší strom. Už aby si jednou namlátil!

*****

Konečně začalo obírání rumplic, jenže tentokrát Linda zůstala doma. Pořád ještě nesměla skoro nic dělat a vybírání červů ze srsti nebylo pro její ruku to pravé. Vyzvedávání přídělů zvládla, pan Hidal nařídil krátkou otvírací dobu. Stejně jsou všichni na farmě a nepřišli by si ani posedět. Všechno důležité se nyní děje tam. Jedině ta divná nemoc Grantovky jim uteče. Dneska se složila v Bistru, přímo mezi regály. Po krku má divné fleky a škrábance.

Ženské říkaly, že nejspíš zanáší Jozovi. To si tedy našla divnýho chlapa! Modřiny má ještě na zápěstí a pod lokty. A hnusná je pořád. Chtěla dát zavolat vznášedlo, aby ji Linda hned odvezla domů. Musela, samozřejmě, čekat na zavření a potom ji Linda vedla domů. Spíš táhla, Grantovka hekala a pořád jí šla po ovázané ruce. Před vchodem se najednou oklepala a zase nadávala, že opravdu nemocný lidi nenajdou uznalý slovo. Linda radši místo zapadnutí domů vylezla na střechu k odstávce a pozorovala okolní klid.

"Mám štěstí, zrovna nejhezčí ženská zůstala doma."

Mladej Vozna! Neviděla dobře za stěnu, kde parkovala vznášedla, nikoho tu nečekala. Věděla, že přijel, potloukal se tu už pár dnů. Vyhýbala se mu, protože měl divné oči. Vždycky koukal hladově a Linda nevěděla, jak se tvářit. Cítila se blízko něj zvláště. Kývla tedy na pozdrav a chtěla odejít. Chytil ji za paži, docela jemně. Hm, taky slyšel o zlomené ruce. "Vypadáš zvadle, holka. Určitě za to může zahradník. Blbne po městě a neobdělává. Nechceš prubnout změnu?"

Nemusela dlouho přemýšlet, co to znamená. Zrudla, ale nedařilo se jí vypadat pohoršeně. Což jí vadilo víc, než Voznovy řeči. "Nechte toho, vidí sem horní partaje a budou drbat!"

"Půjdem dolů?"

"Jsem vdaná, víte?"

"Nevším jsem si, že by to pěkný ženský normálně mrzačilo. Leda, když si vemou prevíta, jako je ten tvuj."

"Pane?!"

"Řek ti vůbec, že je impotent? Zlikvidovali mu spermie, jak prošli v pubertě genetiku. Ožralej o tom vykecává po barech a jak tě drží u huby kecama, že neplodná jsi právě ty."

"Ste hnusnej!"

"Klid'ánko ti udělám bárs aj dvojčata, dyž po mně nic dalšího nebudeš chtít. Jsem nátura svobodná, ale pokaždý ti klidně nadělám fakany znovu, kolik se ti zachce. Ženská jako ty potřebuje hromadu děcek, mám takový rád."

To bylo na Lindu moc. Něco v ní secvaklo, celé roky prolétly, ozářené ostrým světlem. Vozna jí nelhal. Tak pitomá snad ani nemohla být?! Odstrčila ho, utíkala dolů. Jenže nedokázala otevřít dveře a chlap tu byl zas. Už snesla, aby ji objal. Plakala a zároveň potřebovala něčí blízkost. Třeba jeho. Pevně obejmout a uvěřit, že je s někým v bezpečí.

Hladil ji a utěšoval, poddávala se nezvyklým pocitům. Už dávno zapomněla, jaké to je. Vjel jí rukou pod šaty a už byli u postele. Nic nenamítala. Konečně mužskej, znělo pořád v Lindině mozku. Silnej, náruživej chlap, horkej a něžnej. Kde sáhnul, tam hořela. Šeptal, jak moc ji chce. Nastal rachot, jako když se řítí strop. Divoch jeden! Vzal si ji znovu a ještě jednou, přestala vnímat čas, dokud si nevšimla šera a divných světél venku.

"Já myslela, že se mi to zdálo? Co to může být?"

"Nech to bejt. Zlý zprávy tě dohoněj, zato dobrý chvílky jsou hned v tahu."

Poslechla a vypnula komunikátory, kdyby jí někdo hodlal zavolat drby. Napadlo ji, že má zase ty správné dny a třeba opravdu přijde dítě. Ale jestli Pelna nemůže, co na to řekne...? "Co řeknu jemu?"

"Che! Ten bude držet hubu a krok, neměj strach. Ty přece jako nevíš, jak na tom je. Když se ti prokecne, práskni jeho týrání. Dělal přece scény, že od tebe nemá děcko a děsně trpí, ne? Zdravej člověk má právo na biologický rodičovství a on ti na něm seděl. Zamlčel svůj stav, což je porušení ústavy jako hrom. Už by z nucených prací nevyšel."

Přikývla, soustředila se na přítomnost. Ludvík Pelna se jí smrsknul na malinký stín kdesi v koutě. Vůbec nevadilo, že nepřišel domů. Hajzl, jako kdyby věděl, že v ložnici má obsazeno. Linda byla spokojená jako nikdy.

Vzkaz, že se zřítíl, Linda zaslechla až před odchodem do práce. Tak proto šrumec za barákem? Hm, aspoň dělala užitečnější věci, než se ve čtyři ráno plácát koramem a šaškovat po kuchyni. Zahlodal v ní červík údivu. Proč je najednou takhle bezcitná? Copak se to smí?!

Ale ano, smí. Třináct roků odfoukl vítr. Pelna je v kómatu, čert ho vem. Linda koukla do zrcadla. Hm, ty stíny pod očima, šaty s vysokým límcem - koho by napadlo, že vzala právě tmavé jen kvůli výmluvným skvrnám všude po těle? Lidi si řeknou, že Pelnu začala oplakávat. Taky bude, důkladně a jak dlouho to s Voznou půjde. Zrcadlu poslala vzdušný polibek.

*****

Vozna má spoustu užitečných informací, i když se tváří tajemně. Freda by ale nejvíc zajímalo, proč si na Marion zasedl. Pořád ji shazuje. Že prej Freda oblafla? Houby! Naopak rozkvetla, celá září - to nejde předstírat. Podle lidí shodila nejmíň deset roků, jemu ale připadá jako dvacítká. Což pořádnému chlapovi dělá jediné dobře. A pobízí ho k dalšímu pěstění své dámy. Fred přimhouřil oči, probíral Voznovy argumenty.

Prý nemůže na slunce, nesnese stříbro, je jí špatně po česneku... Marion má skutečně průsvitnou, citlivou pleť zrzky, ale to je všechno. A on osobně se necítí zesláblý ani náhodou! Spíš naopak, Marion je ta, kdo se po dlouhém milování slastně unavená protahuje v posteli, zatímco Fred dávno kontroluje farmu. Nepamatoval, kdy dokázal ženskou tolik utahat.

Pozoroval Marion v krajkovém klobouku a nadýchaných šatech. Přecházela mezi hosty a bavila se s každým. Jen Grantovce se zrovna šikovně vyhnula. Dobře dělá. Opravdová královna! Táta měl skvělejší čich na lidi. Ať si Vozna dělá, jako by Marion byla divnej mutant či co, Hidalové věří především sobě. Hm, konečně přišla Linda. Pořád upnutá až ke krku ve smutečném, ale zatraceně se jí ulevilo. Lidi soudí, že má svatej klid. Možná pobrekává, ale ani jednou nechtěla volno, aby zajela do města. Má recht, stačí jí přenos ze špitálu. Vozna to dobře zařídil, Pelna tuhne daleko odtud a cizí zásah neprokázán. Hele tu mrchu: Grantová větrí kolem Vozny. No ne, ona po něm jde jako hladová. Fred se ušklíbnul. Prameny pomstí jeho Marion, téhle fuchtlí Vozna neuteče. Jozo Grant zrovna běhá za malou jako chůva a jeho stará se kroutí před jiným. Děvka... Za Fredovými zády se ozval milovaný hlas:

"Spokojen? Všichni pijí a baví se, děti teď běžely k ohradám a těší se na koně. Slavnosti se povedly."

"Ještě nekončí, ale máš pravdu. Kam zapadli mladí?"

Usmála se a malinko zčervenala. Líbnul ji na tvář, což vyvolalo pozornost okolí. Fred o to víc mladým samotu přál. Věděl, že Daniel Mercat není žádný blbec, ale sbalením Rii vzbudil jeho hluboký respekt. Podle Marion s ním už teď počítají Patrioti, což je logickým pokračováním jeho bleskového probuzení.

"Nech je, taky si potřebujou užít. Je to dobrej chlap. Jen jestli se znovu nechytne máminý sukně. Myslim, že si chtěl mámu nastěhovat do Glotunu."

"Ria si to vyřeší, partnerskou problematiku má v malíčku."

"Všecko se nedá naučit."

"My jdeme za svým a maličkosti nás neodradí."

Zazdalo se mu, že klidná věta souvisí s něčím jiným, než budoucí Riinou tchyní, ale už si začínal zvykat. Marion občas pouští moudra, jako by prožila pár staletí. K smíchu! Marion udiveně zvedla obočí. Fred ji něžně políbil.

"Skočíme si? Ať všichni viděj' moji krásku!"

*****

Byl hezký podvečer. Rie nepřipadlo, že by se vzdálili od rušné slavnosti, dokud její ruch nezakryl hájek. Dan teď dokončuje projekt komerčního využití opuštěných objektů staré pily s dřevovýrobou a má ho plnou hlavu. Líčil ho zaujatě a tak plasticky, že nový zábavní areál před Riou vyvstával jako skutečný.

"Pořád mi připadalo, že v tom určitě bude nějaký řád. Skutečně existuje! Zatím jsem dal dohromady šest cyklů s odstupem sedmdesáti let. Stojíme před dalším třicetiletím turistiky, rodinné rekreace a splývání s přírodou. Lidé zase začnou jezdit sázet stromy, čistit studánky, budou chtít sami odčervovat rumplíce a platit za to, že můžou něco dělat rukama..."

"Byla to náhoda nebo máš v rukávě takových nápadů víc?"

"Nevím. Jak řekli zadání, věděl jsem, že k tomu přece musím sehnat detaily. Stáhl jsem z domova archív, projel staré zprávy a viděl: Mám to! Potom mi najednou došlo datování. Díky tomu je prognóza rentability o pět let delší, než klient žádal. Plus přebudování na výchovná centra pro mládež a labilní."

"Centra? Ono jich bude víc?"

"Opuštěné areály máme u každé osady v okolí. Firma hned po mé prezentaci může kontaktovat nájemce nebo dědice. V Glotunu znovu vidím, jak skvělé bylo naše dětství s lesem na dosah. Dnešní mládež to svým dětem bude chtít umožnit a všichni potáhnou na venkov jako rodiny před dvěma generacemi."

Ria se rozhlédla. "Kam jsme to došli? Nedostanou se k nám zvířata?"

"Neboj, ani tady nemůžou běhat volně. Na těch tyčích jsou oka s nataženými dráty pod proudem. Osvědčená věc, přes hustou srst to rumplíce to jenom štípne."

Ria zahlédla stádo zvířat za skupinou stromů. Ohražený prostor byl rozlehlý, s protékajícím potokem. Rumplíce tu měly dostatek stínu mezi vzrostlými stromy. Ria

se trochu lekla, když stádo zamířilo k nim. Zůstalo však za vymezenou hranicí, jak Daniel předpověděl.

Holé vrásčité hlavy dobytka přežvykovaly, jako by hodnotily cizí vetřelce. Ani jejich mláďata nejsou roztomilá. Když ale včera viděla Ria rumplice zbavené červů, bavila se radostí, s jakou začaly dovádět i dospělé kusy. Vypadají vypaseně... Aha, tyhle všechny čekají mladé. Nosí svoje telata nebo hřebečky? Neptala se nahlas. Daniel ji objal kolem ramen, probíral se rozpuštěnými vlasy. Oči se mu zvláště leskly. Pravděpodobně nikoliv dojetím nad spokojenými rumplicemi.

"Čekám tak dlouho... Toužím se tě dotýkat."

Byli na tom stejně. Směl se jí dotýkat a líbat, směl by mnohem víc. Jenže stáli na louce a někdo přicházel. Odtáhla Dana za nejbližší keř. Zřejmě ještě neodešli dost daleko, aby měli soukromí. Daniela velice zajímalo, kolik spon mu Ria dovolí pod krkem rozepnout, ale ji už zaujalo cosi jiného. Slyšela docela jasně vzdálený rozhovor. Jak to? Má snad halucinace? Ne, už ty dva viděla, už poznala, že skutečně slyší právě jejich hlasy.

"Všem to řeknu, jasný?! Taková machna hnusná, veje u toho, že se nedá spát. Já jí dám chudinku! Mrcha jedna vypočítavá, chlap ještě nenatáhnul brka a vona do postele tahá jinýho."

Mladý Vozna se konečně celý otočil a zůstal stát. Grantová stanula, spokojená, že ho přinutila přesně k téhle reakci. Rozevřela si zavírání kombinézy šikmo přes prsa. Přitom přejela dlaněmi po obepnutých bocích.

"Jen se podívej, jak sou pevný, nikde žádný špeky. Já umím chlapa rozehrát! Že si chceš sáhnout, co?"

"Tak proto? Že potřebuješ vošoustat, až se ti uši srovnaj?!"

Ve Voznově hlase znělo pobavení i souhlas.

"V žádném případě!"

Vozna sebou šubnul, Ria vytřeštila oči. U dvojice stála Marion, jako z nebe spadlá. Pomalu odložila široký klobouk. Ria odstrčila Danovy ruce a přikryla mu ústa.

"Zůstaňte, jak jste," pokračovala Marion Hidalová. Ria chápala, že to platí i jim. Nebo spíš hlavně jim. Vozna se naježil, Grantová lapla po dechu. Máti pronesla: "Nikdo se téhle vičiny nedotkne!"

"Viči - co?"

Zeptala se jen Sandra Grantová současně s Voznou nebo i Daniel? Ria na něj vrhla přísný pohled. Stáhl její ruku z úst a stiskl. Už bude zticha. Kývla, sledovala a učila se.

"Vičina. Podobná té, jaká vysála tvého otce. Nebo se mýlím, Rodericku?! Nedožil ani poloviny!"

Vozna se zarazil. Popadl Grantovku za paži, jako by si ji chtěl prohlédnout. Marion zasykla. Možná skočila, ale místo ní letěl veliký tmavý stín. Narazil do Grantovky, odtrhnul ji od Vozny, až spadla. Jako by na ni dorážel obrovský, nestvůrný pták: Točila se, padala, kroutila se, zkoušela vstát. Vyla strachy. Oblek se jí rozepjal až pod pas, nahé prsy poskakovaly, stále rudší krví z přibývajících šrámů. Buď dost zhubla nebo to nebyla až taková sláva, zkritizovala hned Ria.

Byla klidná, přesto zadržovala dech, nedůvěřivě nasála vzduch. Vonělo to, stále silněji. Už pochopila a divila se: Voní jí krev?! Tak opojně, sladce! Očarovane vyhledávala pohled na ničené tělo. Z oblečení Grantovky už byly cáry. Mezi nimi strašlivé rány, žena s rukama na břicho sotva hekala.

"Patří mně!"

Vozna zařval, křik táhle proměnil v hučení. Jako další stín začal ženu bránit. Ria přikryla dlaněmi uši, ale hrozné dunění každé srážky bylo silnější. Musela si opakovat sestřina slova. Skoro šílela strachem o matku, ale nesměla zasáhnout. Grantovka se ocitla uprostřed těch dvou a ječela hrůzou. Neuhnuli, zmáčkli ji mezi sebou.

Zachroptěla. Stíny bojovaly dál. Po čtvrtém střetu odpadlo nepoznatelné, třesoucí se obnažené maso.

Máti už znovu byla poznat. Potrhaná, se šrámem na tváři. Ria vyskočila, ale tentokrát ji zadržel Matka popošla a vyhlédla si místo, kam pomalu usedla. Přitáhla si klobouk a smetla z něj kousky trávy. Druhý stín zakroužil nad obětí.

"Teď už můžeš, blázne. Copak tě otec nic nenaučil?!"

Vozna klesal na zkrvavenou kořist. Plynule měnil podobu, padl na maso a hlavu zabořil dovnitř. Ria šeptala: "Játra, slezina, ledviny, krev..."

Marion nevzrušeně, poněkud pohrdavě komentovala: "Ovšem, ale my takhle nešílíme ani u vičín. Fuj. Hryže, trhá a mlaská, hotové zvíře. Míšenec. Doufám, že uklidíš?!"

Vozna nechápavě zvedl hlavu. Musel hladově chlemtat všechno bez rozdílu, z krvavé masky se daly rozeznat jen oči. Marion kývla na Riu.

"Pojď ke mně. Ještě trochu tvé síly si půjčím. Doufám, že ti došlo, proč jsem tě držela až k samé hranici. Před třemi roky mi vičina unikla, když čekala dítě a znovu zesílila. Musela jsem se nejdřív sama přiotrávit dotykovým sáním, aby se dala dneska zvládnout. Bez oslabení by mne možná porazila. Tvoje ticho mi pomohlo, ale teď už si ber od života, co můžeš."

"Ale co když se jí povedlo...?"

"Ne. Když dáš děcku vičiny trochu naší krve, zkazíš je a nebude nikomu škodit. Má lehkou vadu a divné nápady, časem vražedné choutky, jenže pořád zbyly pouhé stopy nebezpečí. Děcko nám už nevadí. Ta ale po něm šla, co říkáš?" vrtěla Marion hlavou, když ji Ria podepřela. Daniel se zamračeně rozhlížel. Marionin pohled ignoroval a Ria se v duchu loučila se svými původními plány. "V ohrožení následovala instinkt, víš? Netušila naprosto nic, nebyla seznámená se svou mocí, přesto chtěla právě jeho a co nejdřív. Za pár minut by odstrčila seschlé tělo. Proto máme tak málo mužů. Polovinu dětí jsem takhle ztratila... Konečně!"

Roderick Vozna zafuněl a spokojeně padl do trávy vedle zbytků. Marion už zase stála pevně, Riu poslala k Danielovi. Zvedla paži, Vozna přikývl a vytáhl ovladač. Přisvištělo jeho vznášedlo. Vybuchlo přímo nad nimi. Padli k zemi, trosky padaly kolem.

"Hezké," uznale kývla Marion. "Vysvětli teď všem, co se stalo."

"Ukradla mi vznášedlo a hrála si. Dokázala zrušit dálkový ovládání, teď sem příběh. A snažil se ji oživit."

Daniel zvedl a podal mu cár hadru za Sandřiných šatů. "Normálně člověk nefouká rovnou do plic v otevřeném hrudníku. Chtělo by to otřít."

Ria zírala a nevěřila svým očím. Daniel chladný a klidný? Ona, být člověkem, řvala by a ječela a... Vozna neochotně poslechl, otřel tváře a prsty pečlivě olízal. Potom se ušklíbl: "Zíráš, co? Vítej do rodiny."

Daniel zamyšleně pohlédl na Riu. Čekala rozsudek.

"Předpokládám, že neudržíte nijak čilé rodinné kontakty?"

Marion odpověděla místo dcery: "Měla bych Rie vysvětlit ještě několik detailů. Ale máš pravdu, Danieli, většinou své děti už nikdy nepotkám. Tohle," ukázala na zbytek Sandry, "je škodná pro všechny, pro lidi i pro nás. Neví, že potřebuje likvidovat své okolí. Myslela jsem, že zanikne doma, ale když vyjela po Roderickovi, nemohla jsem čekat. Vnutila jsem mu potřebu tohoto místa. Jeho otec míval takové louky rád."

"Bral mě furt ven," přikývl Vozna a tvářil se smířlivě. "Ale jak to, krucinál, madam víte?"

"Znala jsem ho. Měl oči stejné, jako Ria."

"Myslel sem, že mi ji berete. Vomlouvám se za potíže, šacoval sem ji na dobrej kus."

"Umějí předstírat, hlavně před muži. Řekla jsem přece, že co máš, to ti zůstane. Vičina nebyla místní."

"To je fakt. Ste třída."

Doutnající trosky přilákaly hlídku. Zakroužila nad nimi. Daniel přiběhl k budoucí tchyni a podepřel ji.

"Měla byste omdlít, Paní. Šrámy od létajících trosek a leknutí jistě vyvolaly šok. Rio, tobě je také špatně!"

Pořád nevěděla, na čem je, ale poslechla. Byla ostatně utahaná a nejradši by spala. Doufala, že právě ona nebude muset jednou Daniela zničit pro to, kolik ví. Určitě to nedovolí, ne hned. Zaslechla matčin šepot. Jako by nevěděla, jak prudce se Rio zostrují smysly? Hm, Dan jistě Marion uvěřil, že se jako partner nemá čeho bát.

Objevila se další vznášedla, samozřejmě i Hidal. Skočil ke své Marion, šedý strachem. Začal jí sám ošetřovat šrámy. Dan požádal o převoz Rii na Zámek. Takže dnes ještě spolu nebudou? Riu napadlo, že tím pádem lidem z farmy dopřeje poslední příležitost podlehnout šílenému sexuálnímu puzení. Dobrá, ať si slavnost užijou. Než se ona sama pustí za vlastním životem a s rolí oblíbeného katalyzátoru naždycky skončí.

*****

Starý Vozna se vrátil na sedátko před vchodem. Ria mu na rozloučenou přišla podat ruku. Zase ta jeho hnusná čepice, strniště, ale oči měl ještě dost mladé a chlupy nedorostlé.

"Zase ve staré kůži?"

"Je to pohodlný. Mám v merku bezva číslo, vidíš?" Očima hodil k hromádce písku. Jozo Grant postával nad dcerou a shýbnutá Linda malé ukazovala děláním báboviček.

"Máti tvrdí, že je z každé stránky dobře výtěžný typ."

"Právě. Taková si nadělá vrásky i v ráji. Jak problémy nemá, tak si je vymyslí. A má přitom šmrnc, takový já mám nejradši."

Holčičce se Lindina pomoc příliš nelíbila.

"Kousnu tě! Umles!"

"Každý umře," přikývla Linda. Holčička se rozesmála a šťouchla do ní. Bavily se dobře a Joza Grant strčil ruku za záda. Možná odolával pokušení pohladit Lindin vystrčený zadek. Bylo by logické, kdyby se dali dohromady, i Ria věděla o Lindině slabosti přes děcka.

"Teď bude spokojená."

"Prdlajz, Grant je bačkora. Teď si hajzlík vynahradí, co musel snášet. Udělá ze sebe chlapa na Lindin účet. Ta zas bude na hadry a znovu začne hrdě trpět. Mám tydle ženský úděly děsně rád! Tipuju, že do dvou dnů Jozo přijde, aby mu jako pomohla s malou, slintá z ní docela veřejně. Skončí v posteli a bude to. Ale ty si dej bacha: Mercatka čuje, že přijde o kluka. Nevidí na tobě chlup dobrej."

"Za chvíli nás Daniel představí. Těsně před odjezdem, jako známou, kterou svezou. Chce mít matku poblíž, u parku."

"Těšíš se na hezký časy? Ten první prej..."

"Jasně," přešla Riu trpělivost se dědkem."Už musím."

"A řekla ti máma, jak pěstovat stádo? Mám zlepšovák: Vědělas, že nádory stahují spoustu energie? Zaměř se na ně. Makaj fantasticky a přitom naprosto nenápadně. Mimo město je najdeš docela snadno. Vy ste furt samý elegantní stahování z luftu, ale žádná sranda. Zato nádory, ty jsou zlatej důl. Proto šla tvoje máma po starým Hidalovi, skrze něj tě vydržela šikovně dusit až do posledního momentu. Aby byla správně při síle a na svý mladý maso sbalila mladýho Hidala. Nejsem blbej. Ale je fakt, že si starej užil ještě sedmýho nebe, to jo."

Vida synovce, jaký má přehled! Máti Rie přiznala, že své současné partnerství musela vyřídit oklikou přes tatíka. Ten se zamiloval jako kluk, zatímco Fred byl po svém rozvodu tuhý a tupý. Konečně prý, na stará kolena, užije Marion venkova, jak

snila nejmíň dvě staletí... Ria poděkovala Voznovi za radu a vykročila k Danovu vchodu. Za chvíli vystoupala k jeho dosavadnímu bytu. Nečekala, že ji nakrátko ostříhaná starší žena bude vyhlížet nebo dokonce vyjde naproti až na chodbu. Vysoká a hubená jako tyčovitá konstrukce. Bohužel i s tyčí skutečnou.

"Zmiz! Jdi pryč! Jak ses objevila, úplně se mi zbláznil! Já už ho nikam nepustím, potřebuje mě! Nedovolím..."

Ria zvedla ruku. Stála o pár schodů níž, snad to půjde.

"Miluješ syna a jsi hrdá na všechno, čeho dosáhl. Polykáš svůj strach a stále silněji věříš, že měl štěstí. Lékaři přece naznačili, že se té nemoci časem zbaví. Je dnes Patriot a tys jeho matka!"

Neříkala nic, co by bylo přímo v rozporu s cítěním paní Mercatové. Ta spustila ruku a nechápavě hleděla na tyč.

"Někam jsi ji chtěla přenést a říct Danielovi, že chceš jenom být blízko něj. Nic víc - a pro dnešek jsi unavená. Musíš spát."

Jak za Mercatovou zapadly dveře, pokračovala Ria nahoru, rovnou na odstavku. Danova dálková létavka měla stejnou barvu jako městské vozítko, ale Riu nebavilo bádát, co napovídá. Dan je prostě silná individualita, s tou kombinací stylizovaných šípů... Přiběhl nahoru jako vyhnáný. Něco se stalo, možná selhal první pokus o hypnotický příkaz? Ne, oddechl si a pevně Riu objal. "Promiň, je dobře, žes šla rovnou sem. Matka..."

MATKA?! Už ne maminka, něco provedla i jemu. Podívala se Danielovi do očí. Nic, žádné stopy po medikaci. Oddechla si, jakákoliv další zpráva je tudíž snesitelná.

"Představ si, ona zničila celý fyzický archív, včetně historických nosičů! Mám to přetažené do Glotunu, ale už nikdy nevezmu do ruky krystal s muzikou mého dědy. Bylo to vždycka, jako kdyby s námi ještě žil..."

"Odletíme. Víím, jak ti je, takhle najednou ztratit, co bylo ještě včera normální."

Zarazil se, vzal Riinu tvář do dlaní.

"Já pitomec! Lítáš přece v tom samém. Tvoje máti... Ta moje se příliš upnula, dost se mnou zkusila, nemám nárok ji odsuzovat. Myslíš, že dělám chybu, když dál chci, aby šla za mnou? Je v jádru moc hodná, taky to poznáš."

Přikývla a naznačila, že by měl otevřít létavku. Jenže Dan měl na srdci mnohem víc.

"Přemýšlel jsem o nás. Od začátku jsem tušil, že bych měl vděčně přijímat a moc se neptat, ale nechci tě ani omezit. Poslouchej, princezno: Dal jsem se sterilizovat dobrovolně, i když jsem měl genetiku v pořádku."

Ria si vzpomněla na ranní nečekanou pozvánku na stáž od Valomarova úřadu. Ten chlap má ale přehled! Daniela zaměstná přestupem k sobě a s ní nenápadně zmizí ke všem čertům. Teď nevěděla, na co se těšit dřív a jak zvládnout Danielovi nelhat. Rovnou si vyzkoušela polopravdu: "Nemyslím, že se zboří svět. Otcovství přece znamená především výchovu dětí. Ale chtěla bych, aby děti měly něco z tebe... Třeba hezké šedé oči."

Konečně se po delším intermezzu s líbáním dostali do létavky a odlepili. Dan zahlédl matku za oknem a zakroužil.

"Přece jen pořád věřím, že to byl zoufalý zkrat. Ona je vážně báječná, hodně věcí bere s humorem. Určitě se sblížíte, přijdeš jí na chuť. Byl bych moc rád."

Usmála se. Konečně si nemusela dělat starosti. Počítá s jejich budoucností, nehlídá si slova. Byl tím docela sladký. Jeho likvidace odpadá. Nemusí na něm zkoušet poslední Marioniny instrukce.

"Budu se snažit, slibuju."

Mohla své slovo plnit okamžitě. Maličká tečka na levé plíci, která během scény na schodišti přímo sálala v rovině Riiných očí, nešla přehlédnout. Vozna není hlupák, určitě ne. Až Danova matička dorazí do Glotunu, bude jí patřit výsostné postavení ve

stádě. Ria jí totiž věnuje hodně péče a času. Tuhle tchyni si vychutná s nesmírným potěšením, v každickém detailu. Zvlášť, když poprvé bývá všechno nejlepší.